

*Tablice pamiątkowe
w Politechnice Łódzkiej*

ALBUM

Rektorska Komisja Historyczna

Łódź 2009

Tablice pamiątkowe w Politechnice Łódzkiej
ALBUM

Koncepcja i opracowanie redakcyjne
Józef Kasprzycki

Zdjęcia
Zbigniew Januszek

Współpraca
Krystyna Popiel
Małgorzata Wilbik

Politechnika Łódzka
Rektorska Komisja Historyczna
Łódź 2009

Wydano nakładem PŁ

Wydawca
Rektorska Komisja Historyczna Politechniki Łódzkiej

ISBN 978-83-7283-343-3
DOI: 10.34658/9788372833433
<https://doi.org/10.34658/9788372833433>

Nakład 300 egz.

Skład, druk i oprawa:
EXPOL, P. Rybiński, J. Dąbek, sp.j.
ul. Brzeska 4, 87-800 Włocławek, tel. (54) 232 37 23, e-mail: sekretariat@expol.home.pl

Spis treści

Przedmowa	5
Wydział Mechaniczny	7
Wydział Elektrotechniki, Elektroniki, Informatyki i Automatyki (dawniej Wydział Elektryczny)	19
Wydział Chemiczny	43
Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów (dawniej Wydział Włókienniczy)	55
Wydział Biotechnologii i Nauk o Żywności (dawniej Wydział Chemii Spożywczej)	71
Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska (dawniej Wydział Budownictwa Lądowego)	81
Wydział Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska	91
Instytut Papiernictwa i Poligrafii	97
Centrum Diagnostyki i Terapii Laserowej	107
Indeks tablic, autorzy tablic	111

Przedmowa

*Z*bliża się 65-a rocznica powstania Politechniki Łódzkiej. W skali życia człowieka jest to okres przechodzenia na emeryturę, w skali działania wielu instytucji jest to na ogół wiek zaawansowany, ale dla wyższej uczelni jest to jeszcze czas młodości. Ciesząc się tą młodością mamy już jednak określoną pamięć historyczną, którą stara się utrwać Komisja Historyczna PŁ.

Chcemy przywołać pamięć o kilkudziesięciu Profesorach, którzy zostali honorowani przez władze i pracowników wydziałów poprzez ufundowanie poświęconych im tablic pamiątkowych. Są one rozmieszczone w budynkach poszczególnych wydziałów i znane są w zasadzie pracownikom i studentom tych wydziałów.

Tablice te obok dawania świadectwa o uznaniu zasług określonych osób, stanowią jednocześnie dzieła plastyczne godne przedstawienia ich większemu gronu odbiorców.

Mamy nadzieję, że wydany album pozwoli na szerszą prezentację sylwetek Profesorów i poświęconych im tablic pamiątkowych.

Jednocześnie spełni on rolę katalogu i przewodnika podającego lokalizacje tablic oraz inne dane z nimi związane. Dane te niestety nie są pełne, za co przepraszamy i mamy nadzieję, że uda się z pomocą Państwa, uzupełnić je po ukazaniu się albumu.

Przedstawione w albumie dane biograficzne pochodzą z opracowania „Profesorowie Politechniki Łódzkiej 1945-2005” wydanego nakładem PŁ. Rozszerzona prezentacja większości omawianych sylwetek znajduje się w Zeszytach Historycznych PŁ nr 1 (2002 r.), nr 5 (2007 r.) i nr 8 (2008).

Józef Kasprzycki

Wydział Mechaniczny

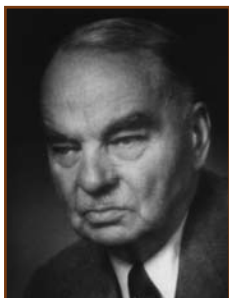
1. **Bohdan Stefanowski**
pomnik
autorka pomnika – Krystyna
Fałdyga-Solska
data odsłonięcia – 24.05.1983 r.,
kampus A
przy ul. Stefanowskiego
2. **Jan Werner**
autor tablicy – Antoni Biłas,
data odsłonięcia – 10.01.1969 r.,
budynek A 22
3. **Jerzy Leyko**
data odsłonięcia – 23.05.2001 r.,
budynek A 20
4. **Władysław Gundlach**
autor tablicy – Marta Rolicz,
data odsłonięcia – 30.01.2009 r.,
budynek B 13

5. **Mirosław Roszkowski**
autor obrazu – Andrzej
Wiśniewski,
budynek A 22

Budynek A 22
ul. Stefanowskiego 1/15

Budynek A 20
ul. Stefanowskiego 1/15

Budynek B 13
ul. Wólczańska 219/223

Bohdan Stefanowski

prof. dr hab. inż.

Urodził się w 1883 roku w Lublinie. W 1904 roku otrzymał dyplom z odznaczeniem na Politechnice Lwowskiej, gdzie doktoryzował się i habilitował, a w 1914 roku otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego. W roku 1918 objął Katedrę Termodynamiki Technicznej w Politechnice Warszawskiej, gdzie pracował do 1940 roku. Zbudował tu od podstaw laboratorium maszyn cieplnych na miarę i skalę światową, tworząc jednocześnie warszawską szkołę naukową termodynamiki. Został członkiem ANT w Warszawie i PAU w Krakowie. Po powstaniu warszawskim do końca wojny ukrywał się w Częstochowie. W latach 1945-1948, mianowany pełnomocnikiem Ministra Oświaty, tworzył od podstaw jako rektor Politechnikę Łódzką i jej wydziały: Mechaniczny, Elektryczny, Chemiczny i Włókienniczy. Był jednocześnie kierownikiem Katedry Techniki Ciepłej na Wydziale Mechanicznym, budując laboratoria i tworząc programy nauczania. Jesienią 1948 roku wrócił do Warszawy, obejmując stanowisko kierownika Katedry Techniki Ciepłej, odbudowując jednocześnie ze zgliszcz Politechnikę Warszawską, a w niej nowoczesny Instytut Techniki Ciepłej, będąc jego dyrektorem. W 1952 roku został powołany na członka rzeczywistego PAN, zorganizował Komitet Budowy Maszyn PAN oraz Zakład Termodynamiki PAN. Był autorem kilkudziesięciu monografii i podręczników akademickich oraz wielu artykułów i rozpraw naukowych z dziedziny termodynamiki, gospodarki cieplnej oraz chłodnictwa. Był promotorem kilkudziesięciu rozpraw doktorskich. Był laureatem wielu nagród państwowych i odznaczeń, m.in. Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Obie Politechniki: Warszawska i Łódzka nadały mu godność i tytuł doktora honoris causa. Zmarł w 1976 roku.

Bohdan Stefanowski

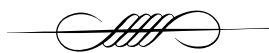
autorka pomnika – Krystyna Faldyga-Solska, data odsłonięcia – 24.05.1983 r., kampus A przy ul. Stefanowskiego

Jan Werner

prof. mgr inż.

Urodził się w roku 1904 w Warszawie. Po ukończonych w roku 1928 studiach na Politechnice Warszawskiej rozpoczął pracę w Fabryce Motorów „Perkun”, gdzie skonstruował całą serię silników, a także broń na zamówienie armii. W 1934 roku przeniósł się do Państwowych Zakładów Inżynieryjnych, gdzie skonstruował nadwozie do samochodu terenowego, a także silniki czołgowe. Podczas okupacji prowadził szereg prac konstrukcyjnych na potrzeby Armii Krajowej (miedzy innymi miotacz ognia). W 1945 roku został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego powstającej Politechniki Łódzkiej. Był jednym z współorganizatorów Wydziału Mechanicznego, a także organizatorem Katedry Silników Spalinowych, którą kierował do ostatniej chwili swego życia. Jednocześnie z pracą w PŁ przez kilka lat kierował Centralnym Biurem Badań i Konstrukcji w Łodzi. Współpracując z przemysłem skonstruował silnik S42 do samochodu ciężarowego Star 20, za co otrzymał zespołową Nagrodę Państwową. Prowadził szereg prac doktorskich. Opublikowana w 1957 roku książka jego autorstwa nt. silników spalinowych małej i średniej mocy doczekała się kilku wydań i jest podręcznikiem, z którego studenci korzystają do dziś. Poza pracami konstrukcyjnymi i naukowymi uczestniczył w pracach organizacyjnych na uczelni, piastując kolejno funkcje: prodziekana Wydziału Mechanicznego (1948-1952), dziekana Wydziału Mechanicznego (1952-1955) oraz prorektora PŁ (1957-1958). Był członkiem Komitetu Budowy Maszyn PAN. Za swoje liczne zasługi w rozwoju polskiej myśli technicznej, wielki wkład w organizację i rozwój Politechniki Łódzkiej został uhonorowany m.in. Krzyżem Oficerskim Odrodzenia Polski. Zmarł w 1966 roku.

Jan Werner

autor tablicy – Antoni Biłas, data odsłonięcia – 10.01.1969 r., budynek A 22

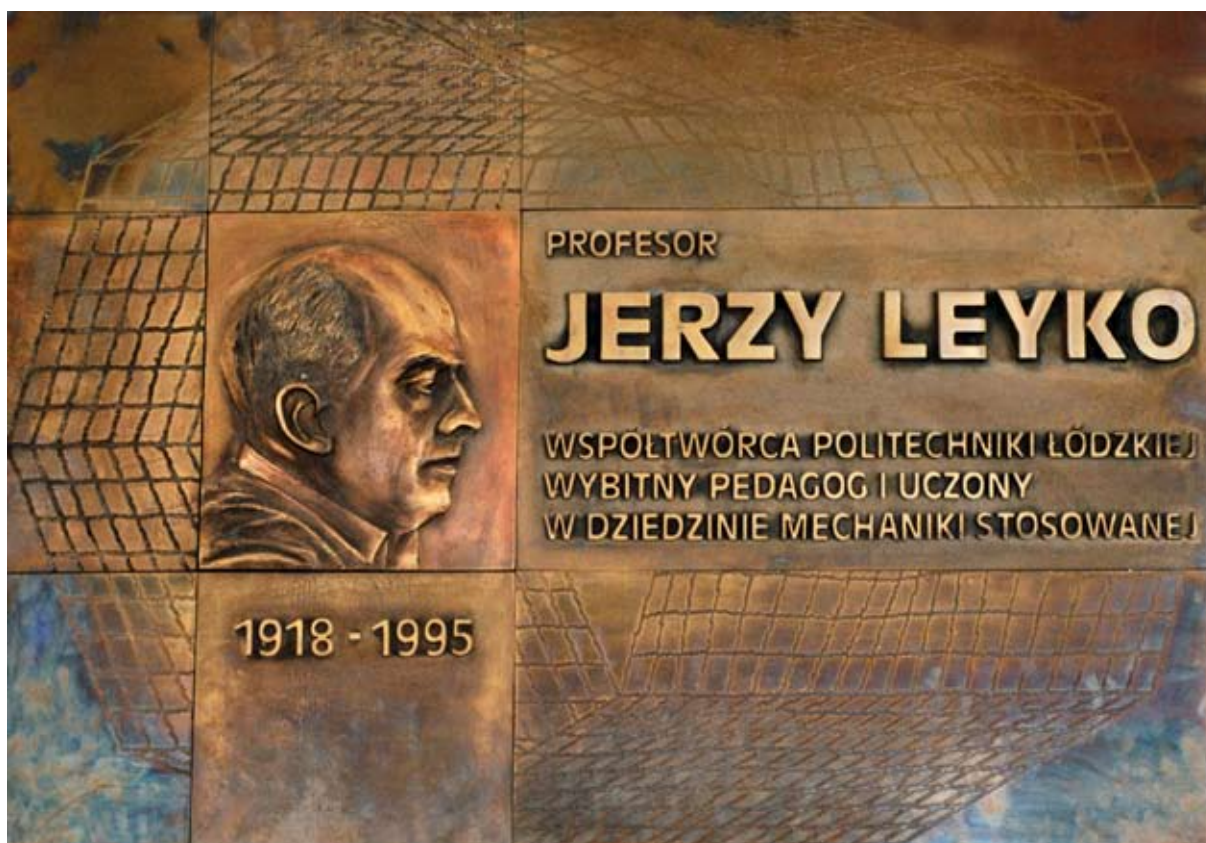

Jerzy Leyko

prof. dr inż.

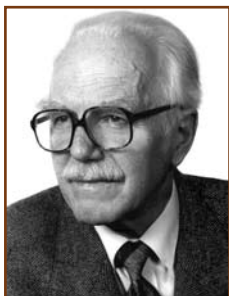
Urodził się w Krakowie w 1918 roku. Na Oddziale Lotniczym Wydziału Mechanicznego Politechniki Warszawskiej ukończył do wybuchu wojny 6 semestrów. Od 1942 roku do wybuchu Powstania Warszawskiego pracował jako asystent w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej w Warszawie, kontynuując jednocześnie studia w ramach tajnego nauczania. W Powstaniu Warszawskim brał udział jako żołnierz Armii Krajowej. Dyplom magistra inżyniera uzyskał na Wydziale Mechanicznym Politechniki Warszawskiej w 1945 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę w Katedrze Mechaniki Politechniki Łódzkiej. Stopień naukowy doktora uzyskał w 1949 roku, tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego w 1954 roku, a profesora zwyczajnego w 1964 roku. Jego działalność naukowa dotyczyła głównie teorii płyt i powłok oraz stateczności konstrukcji cienkościennych. Był twórcą uznanej, a znanej również za granicą „łódzkiej szkoły stateczności konstrukcji”. Jest autorem lub współautorem 8 pozycji książkowych i 25 artykułów naukowych. Jedna z pozycji miała 7 wydań skryptowych i 9 książkowych. Wypromował 22 doktorów nauk technicznych. W latach 1952-1956 był prodziekanem, a w latach 1958-1960 dziekanem Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej. Od utworzenia Instytutu Mechaniki Stosowanej w 1970 roku aż do przejścia na wcześniejszą emeryturę w 1981 roku kierował tym Instytutem jako dyrektor. W 1985 roku zawiesił emeryturę i podjął pracę na stanowisku profesora zwyczajnego w Politechnice Lubelskiej, gdzie pracował przez 3 lata, czyli do osiągnięcia wieku emerytalnego. Był wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi i resortowymi, m.in. Orderem Sztandaru Pracy II kl. (1974), tytułem Zasłużonego Nauczyciela PRL (1976), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1980). W 1974 roku został laureatem Nagrody Naukowej Miasta Łodzi. Zmarł w 1995 roku.

Jerzy Leyko

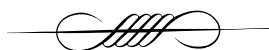
data odsłonięcia – 23.05.2001 r., budynek A 20

Władysław R. Gundlach

prof. dr inż.

Urodził się w 1921 roku w Łodzi. Dyplom Dipl. Masch. Ing. uzyskał w roku 1945 w Politechnice Federalnej w Zurychu (ETH-Z) na Wydziale Budowy Maszyn, nostryfikowany w Politechnice Łódzkiej w roku 1950. Stopień doktora uzyskał w roku 1950 w Politechnice Łódzkiej na Wydziale Mechanicznym. Służył w Armii Polskiej we Francji, internowany w czerwcu 1940 roku w Szwajcarii, gdzie ukończył studia na ETH. Pracował w przemyśle turbinowym w Szwajcarii w latach 1945-1950. W Politechnice Łódzkiej zaczął pracować w 1950 roku, w tym czasie do 1954 roku wykładał również w Politechnice Wrocławskiej i kierował Zespołem Sprężarek Promieniowych w Instytucie Techniki Ciepłej w Łodzi. W 1954 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1967 roku profesora zwyczajnego. Jego specjalizacja naukowa to maszyny przepływowe, termomechanika płynów, metrologia. Był inicjatorem i współautorem opracowań konstrukcyjnych pierwszych zbudowanych w Polsce silników turbospalinowych, sprężarek, dmuchaw, urządzeń do teksturowania przędzy oraz przędzenia w wirze powietrza, a także aparatury pomiarowej. Był prekursorem międzynarodowego układu jednostek miar SI w Polsce. Założone przez niego czasopismo *Ciepłe Maszyny Przepływowe* nieprzerwanie ukazuje się od 1956 roku. Był autorem lub współautorem ponad 150 publikacji, w tym 8 książkowych wydanych w kraju i za granicą, z których pierwsza została wydana w Zurychu w 1947 roku. Wypromował 23 doktorów. Od 1953 roku był kierownikiem Zakładu Turbin Parowych Politechniki Łódzkiej, od roku 1955 kierownikiem Katedry Ciepłych Maszyn Przepływowych, a w latach 1970-1991 dyrektorem Instytutu Maszyn Przepływowych. W 1962-1964 był prodziekanem, a w latach 1969-1971 dziekanem Wydziału Mechanicznego. Ważniejsze odznaczenia: Krzyż Oficerski OOP, Medal Komisji Edukacji Narodowej, The War Medal 1939-1945. Po przejściu na emeryturę pracował w Politechnice Łódzkiej na części etatu. Doktor honoris causa Politechniki Łódzkiej (1995). Zmarł w 2007 roku.

Władysław Gundlach

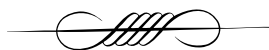
autor tablicy – Marta Rolicz, data odsłonięcia – 30.01.2009 r., budynek B 13

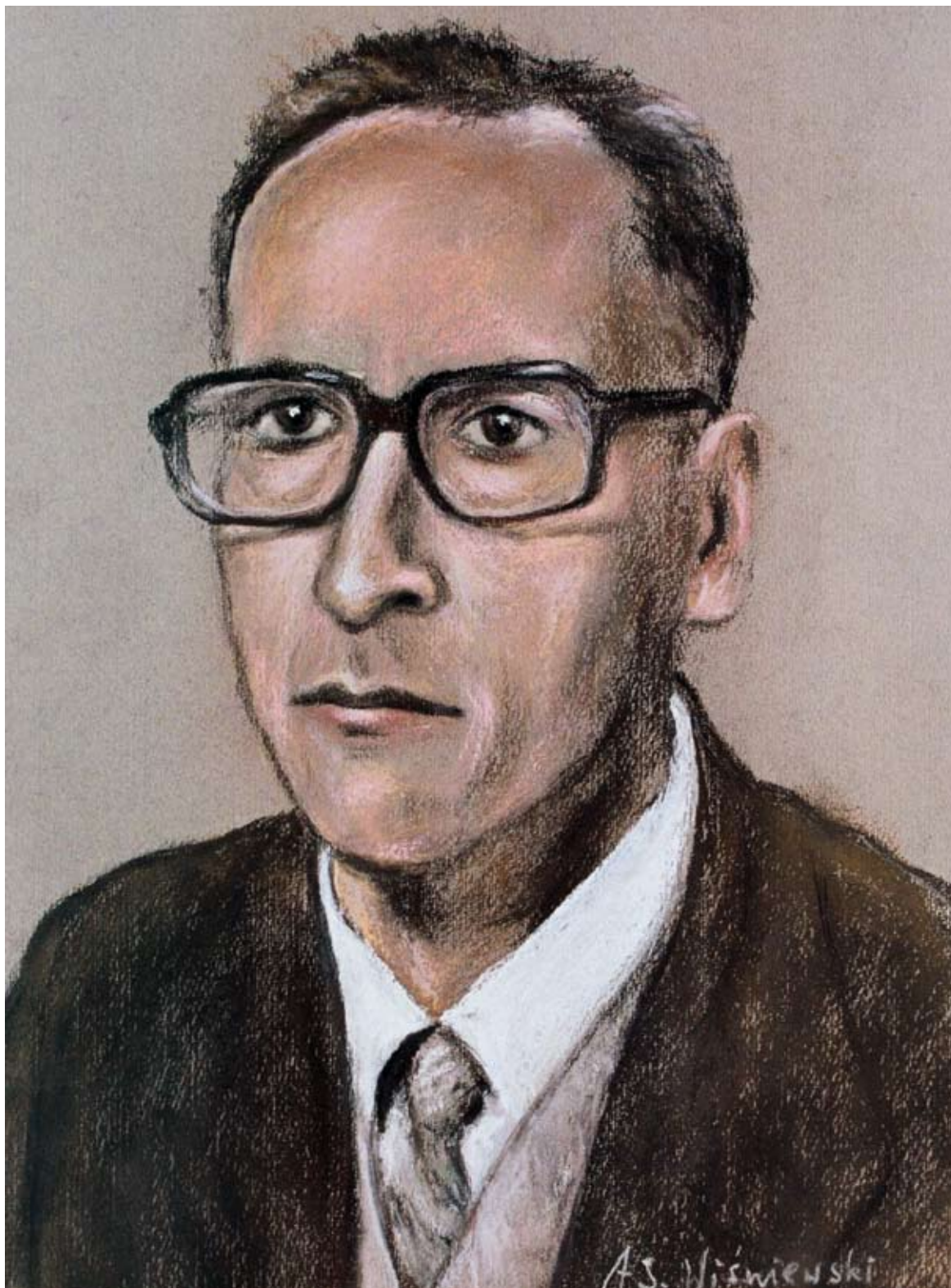

Miroslaw Roszkowski

doc. dr hab. inż.

Urodził się w 1918 roku w Saradowie (ob. Rosja). Studia rozpoczął w 1936 roku w Politechnice Warszawskiej, a po wojnie kontynuował je na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej. Dyplom inżyniera mechanika i magistra nauk technicznych otrzymał w 1949 roku. W Politechnice Łódzkiej zaczął pracować jeszcze w czasie studiów w 1947 roku. Początkowo pracował w Katedrze Matematyki, później w Katedrze Podstaw Konstrukcji Mechanicznych na Wydziale Elektrycznym. Od 1959 roku pracował w Zakładzie - późniejszej Katedrze Teorii Mechanizmów i Maszyn na Wydziale Mechanicznym, a następnie w Instytucie Mechaniki Stosowanej. Pracował także w Instytucie Techniki Ciepłej w Łodzi na stanowiskach kierowniczych. Był specjalistą w zakresie automatyki i w zakresie hydrodynamicznej teorii łożysk. Napisał m.in. podręcznik na temat podstaw automatyki i cybernetyki. W swoim dorobku miał kilkanaście publikacji. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1962 roku, natomiast stopień naukowy doktora habilitowanego w 1969 roku. Wypromował kilku doktorów. Posiadał odznaczenia wojskowe za udział w II wojnie światowej. Zmarł w 1997 roku.

Mirosław Roszkowski

autor obrazu – Andrzej Wiśniewski, budynek A 22

Wydział Elektrotechniki, Elektroniki, Informatyki i Automatyki

(dawniej – Wydział Elektryczny)

1. **Bolesław Konorski**
data odsłonięcia – 19.01.1988 r.,
budynek A 10

2. **Witold Iwaszkiewicz**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 25.05.1995 r.,
budynek A 10

3. **Eugeniusz Jezierski**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 26.05.1995 r.,
budynek A 10

4. **Andrzej Sołtan**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 02.10.1997 r.,
budynek A 19

5. **Stanisław Dzierzbicki**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 24.09.1998 r.,
budynek A 10

6. **Tadeusz Koter**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 24.05.1999 r.,
budynek A 10

7. **Karol Przanowski**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 29.06.1999 r.,
budynek A 10

8. **Czesław Jaworski**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 09.12.2003 r.,
budynek A 10

9. **Bronisław Sochor**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 19.09.2006 r.,
budynek A 10

10. **Władysław Pełczewski**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 26.05.2009 r.,
budynek A 10

11. **Zbigniew Piotrowski**
autor tablicy – Janusz Osiński,
data odsłonięcia – 11.09.2006 r.,
budynek A 19
Tablica ufundowana przez
członków Rektorskiej Komisji
Historycznej w kadencji 2005-
-2008.

Budynek A 10
ul. Stefanowskiego 20/22

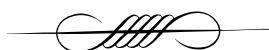
Budynek A 19
ul. Stefanowskiego 1/15

Bolesław Konorski

prof. dr inż.

Urodził się w 1892 roku. Studia wyższe ukończył w 1918 roku w Austrii w Politechnice Wiedeńskiej. Pracę w Politechnice Łódzkiej podjął w 1946 roku. Wniósł wielki wkład w organizację w Politechnice Łódzkiej procesu dydaktycznego w podstawowych dla elektryków dyscyplinach. Był założycielem, a następnie kierownikiem Katedry Podstaw Elektrotechniki. W latach 1948-1952 pełnił funkcję prorektora, a w latach 1952-1953 funkcję rektora Politechniki Łódzkiej. Tytuł profesora zwyczajnego otrzymał w 1951 roku. Opublikował prawie 100 prac naukowych, w których między innymi uogólnił prawo Coulomba, uściślił i rozszerzył pojęcie pojemności częściowych w liniach elektroenergetycznych. Wydał czterotomowy podręcznik akademicki z podstaw elektrotechniki i elektrotechniki teoretycznej, a już będąc na emeryturze wydał książkę nt. elementów teorii względności, relatywistycznej mechaniki i elektrodynamiki. Był autorem, a następnie redaktorem wielu wydań znanego i cenionego „Kalendarzyka Elektrotechnicznego”. Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN, członkiem Łódzkiego Towarzystwa Naukowego oraz współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Był także w latach 1952-1957 członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej. Zmarł w 1985 roku.

Bolesław Konorski

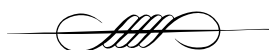
data odsłonięcia – 19.01. 1988 r., budynek A 10

Witold Iwaszkiewicz

prof. mgr inż.

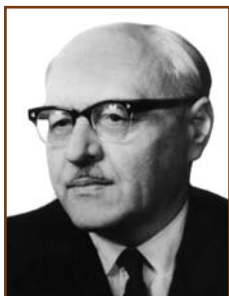
Urodził się w 1903 roku w Mikołajówce w województwie kijowskim. Studia ukończył w 1933 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Do wybuchu wojny pracował w Katedrze Miernictwa Elektrycznego i Wysokich Napięć. W okresie okupacji pracował nadal w Zakładzie Miernictwa Elektrycznego w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej w Warszawie, prowadząc wykłady z miernictwa elektrycznego oraz prace badawcze w pracowni liczników elektrycznych. W roku 1943 opracował skrypty z miernictwa elektrycznego, których część I została wydana w 1944 roku – następne części uległy zniszczeniu w Powstaniu Warszawskim. W lutym 1945 roku profesor W. Iwaszkiewicz czynnie włączył się w nurt prac organizacyjnych Politechniki Łódzkiej. Był współorganizatorem Wydziału Elektrycznego. W okresie jego kadencji jako dziekana (1948-1952) zostały przeprowadzone podstawowe zmiany w organizacji wydziału. Powołano nowe katedry i zakłady, jak również opracowano nowe programy studiów inżynierskich i magisterskich. W roku akademickim 1952/53 był prorektorem ds. nauczania. Był autorem wielu skryptów z miernictwa elektrycznego, był także współautorem wydawanego przez SEP „Kalendarzyka Elektrotechnicznego”, a następnie „Poradnika Inżyniera Elektryka”. Był promotorem 4 prac doktorskich. Zmarł w 1982 roku.

Witold Iwaszkiewicz

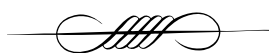
autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 25.05. 1995 r., budynek A 10

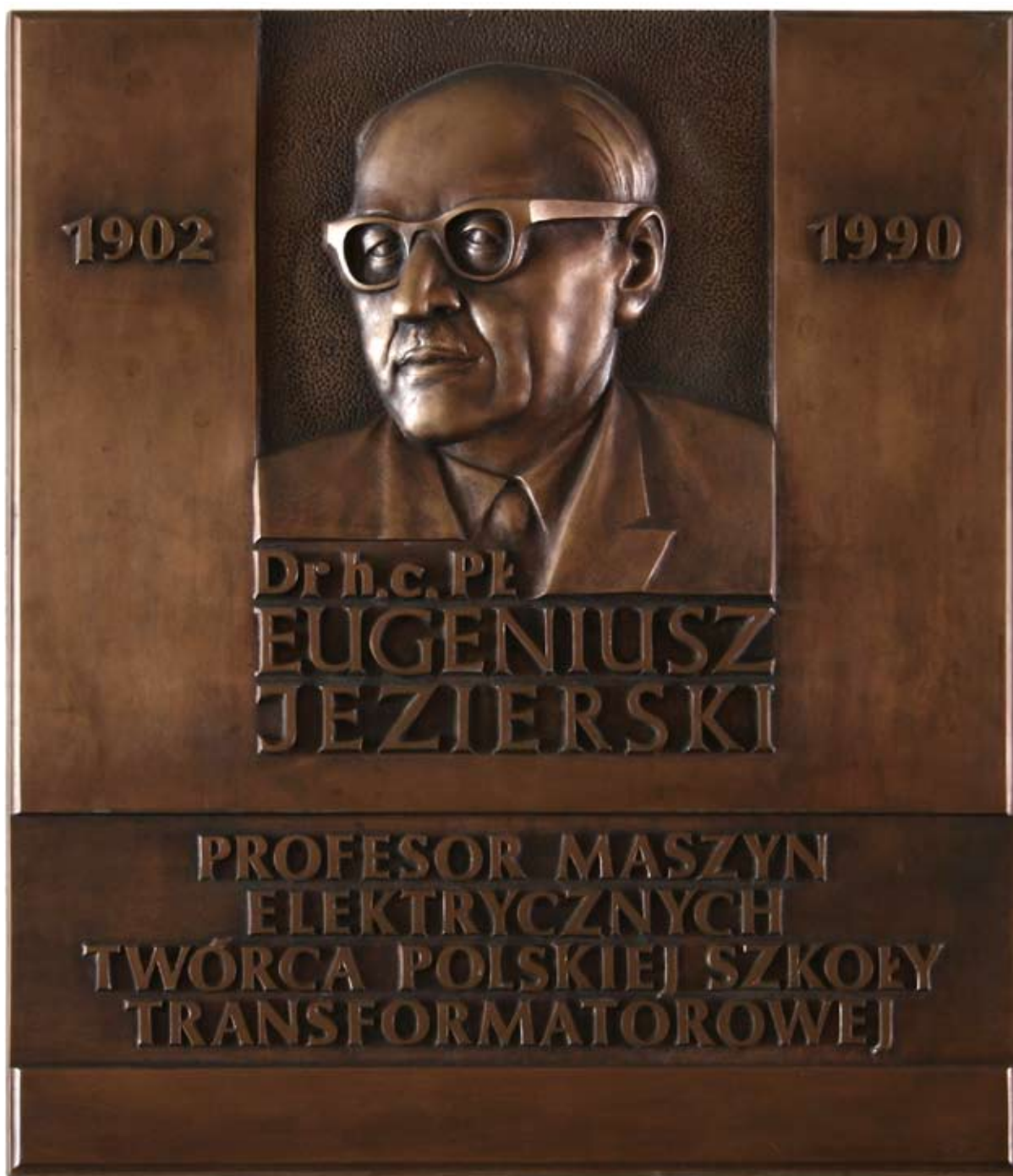

Eugeniusz Jezierski

prof. mgr inż.

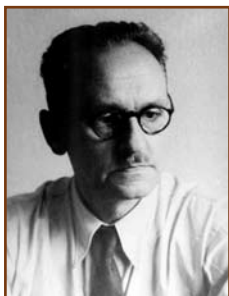
Urodził się w 1902 roku w St. Petersburgu. Dyplom inżyniera elektryka uzyskał na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w 1929 roku. W latach 1930-1935 był wykładowcą w Państwowej Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu. Od 1935 roku pracował w Zakładach Elektromechanicznych „Rohn-Zieliński” w Żychlinie. Z Politechniką Łódzką związał się od początku jej istnienia w 1945 roku. Był prodziekanem i dziekanem Wydziału Elektrycznego oraz prorektorem (1953-1955). Przez 26 lat kierował stworzoną od podstaw Katedrą Maszyn Elektrycznych i Transformatorów. Wykształcił wielu pracowników nauki. Był autorem monografii na temat transformatorów; pierwsze wydanie z 1935 roku rozwinięte w 1965 roku na dwa obszernie tomy obejmujące teorię i konstrukcję tłumaczono na obce języki. Inicjator i organizator konferencji transformatorowych (pierwsza w 1958 roku). Inicjator i projektodawca fabryki Elta-Łódź. Laureat nagrody państwowej w dziedzinie nauki w 1955 roku i Nagrody Naukowej Miasta Łodzi w 1963 roku. Odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. W roku 1983 uzyskał w Politechnice Łódzkiej godność doktora honoris causa. Zmarł w 1990 roku.

Eugeniusz Jezierski

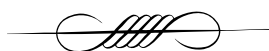
autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 26.05. 1995 r., budynek A 10

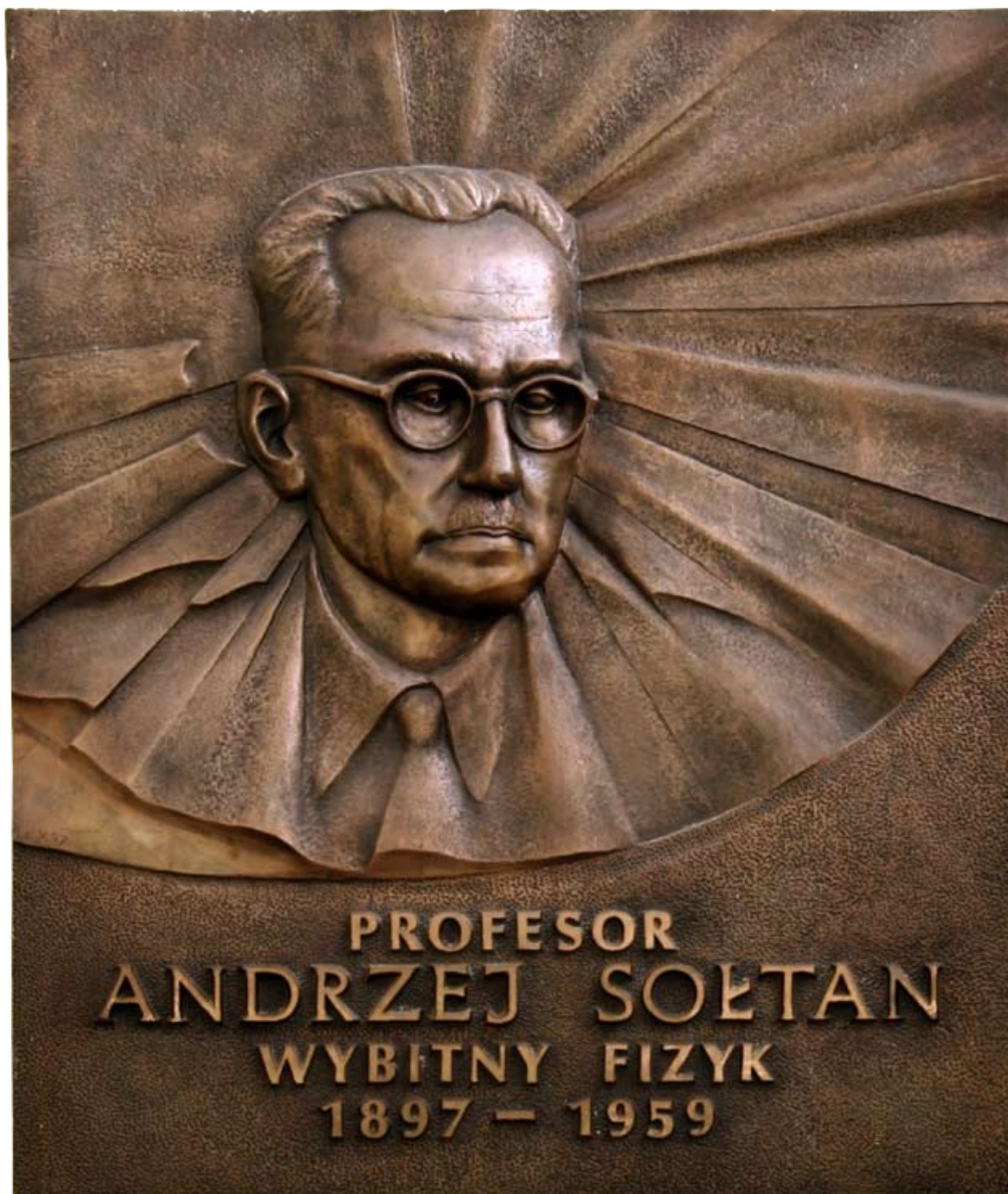

Andrzej Sołtan

prof. dr

Urodził się w roku 1897 w Warszawie. Studia na Uniwersytecie Warszawskim ukończył w roku 1926 uzyskując stopień doktora filozofii w zakresie fizyki. W kilka lat później, jako stypendysta Rockefellera, przebywał przez rok w Pasadenie USA, gdzie zetknął się z fizyką jądrową. Tam też uczestniczył w badaniach, w których otrzymano po raz pierwszy neutrony przez bombardowanie lekkich jąder cząstkami przyśpieszonymi w akceleratorze i wykryto nowe reakcje, które stały się najczęściej stosowanym źródłem neutronów. Habilitował się w roku 1939 na podstawie badań nad reakcjami neutronowymi, prowadzonych za pomocą zbudowanego przez siebie małego akceleratora kaskadowego, przyśpieszającego deuterony do energii 400 keV. Był to pierwszy polski akcelerator. Po wojnie osiadł w Łodzi, gdzie w 1945 roku został powołany na stanowisko kierownika Katedry Fizyki Wydziału Elektrycznego. W Łodzi mieszkał do chwili nominacji na profesora fizyki doświadczalnej Uniwersytetu Warszawskiego, ale stały kontakt z Politechniką Łódzką utrzymywał aż do roku 1953. W roku 1955 został dyrektorem Instytutu Badań Jądrowych w Świerku k/Warszawy. Duża część wysiłku prof. Sołtana była skierowana na budowę wielkiego ośrodka w Świerku i przygotowanie bazy technicznej dla badań podstawowych i aplikacyjnych. Między innymi z osobistej inicjatywy prof. Sołtana zostały podjęte prace nad konstrukcją protonowego akceleratora liniowego na 10 MeV. Zainicjował on również prace z dziedziny fizyki plazmy, która do tej pory nie była uprawiana. Był autorem lub współautorem około 70 publikacji. Był członkiem PAN, członkiem różnych komitetów oraz rad naukowych rozmaitych instytucji (m.in. Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych w Dubnej). Otrzymał wiele wysokich odznaczeń państwowych. Zmarł w 1959 roku.

Andrzej Sołtan

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 02.10. 1997 r., budynek A 19

Stanisław Dzierzbicki

prof. mgr inż.

Urodził się w 1910 roku w Kaliszu. Studia wyższe ukończył na Oddziale Elektrycznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej, uzyskując w 1935 roku dyplom inżyniera elektryka (obecnie magistra inżyniera). W kwietniu 1945 roku rozpoczął pracę w tworzącej się Politechnice Łódzkiej na Wydziale Elektrycznym, gdzie w 1954 roku został zastępcą profesora, w 1955 roku docentem, w 1964 roku profesorem nadzwyczajnym, a w 1971 roku profesorem zwyczajnym. Jego talent naukowy i organizacyjny zaowocował wyodrębnieniem się w 1949 roku z początkowo jednolitej Katedry Elektroenergetyki szybko rozwijającego się Zakładu Przyrządów Rozdzielczych, który w 1957 roku przekształcił się w Katedrę Aparatów Elektrycznych. Kierujący tymi jednostkami prof. S. Dzierzbicki w 1970 roku objął stanowisko dyrektora Instytutu Transformatorów, Maszyn i Aparatów Elektrycznych, którą to funkcję piastował 4 lata. W latach 1962-1966 był dziekanem Wydziału Elektrycznego. Prowadził bogatą działalność stowarzyszeniową. W latach 1964-1974 był przewodniczącym Centralnego Kolegium Przemysłu Elektrotechnicznego SEP, w latach 1974-1981 przewodniczącym Wydziału Nauk Technicznych ŁTN, brał udział w pracach innych organizacji (CIGRE, PKNiM, KNiT, NOT). Na jego bogaty dorobek naukowy z dziedziny aparatów elektrycznych, zawsze ściśle związany z praktyką przemysłową, składa się 9 książek i skryptów oraz ponad 90 publikacji. Wypromował 8 doktorów. Był wielokrotnie wyróżniany. Zmarł w 1988 roku.

Stanisław Dzierzbicki

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 24.09. 1998 r., budynek A 10

Tadeusz Koter

prof. mgr inż.

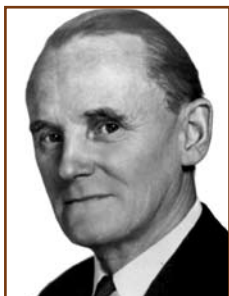
Urodził się w 1919 roku w Dąbrowicy koło Lublina. Ukończył studia magisterskie na Wydziale Elektrycznym w 1948 roku. Pracę w Politechnice Łódzkiej rozpoczął w 1945 roku. W 1957 roku otrzymał tytuł docenta, a w 1959 roku tytuł profesora nadzwyczajnego. Był świetnym organizatorem i dydaktykiem zainteresowanym problematyką eksploatacji maszyn elektrycznych i transformatorów. Wydał szereg prac w tej dziedzinie, tak naukowych jak i podręczników związanych z laboratorium i obliczeniami maszyn. Wypromował 7 doktorów. Był prodziekanem (1959-1960 i 1965-1966) i dziekanem (1966-1969) Wydziału Elektrycznego oraz prorektorem ds. nauki (1975-1978 i 1981-1984) Politechniki Łódzkiej. Działał w kierownictwie Komitetu Elektrotechniki PAN (wiceprzewodniczący) w SEP i PTETiS; w obu tych organizacjach uzyskał członkostwo honorowe. Był także członkiem Komisji Głównej Elektrotechniki i Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Był członkiem Towarzystw Naukowych - Łódzkiego i Warszawskiego. Szeroko udzielał się we współpracy z przemysłem; miał duże osiągnięcia w zakresie tworzenia i rozbudowy stacji prób fabryki ELTA. Działał w Radach Naukowych: Instytutu Elektrotechniki, BOBRME Komel w Katowicach oraz przy Prezydium Miasta Łodzi. Odznaczony między innymi Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, i wieloma medalami i odznakami honorowymi. W 1987 uzyskał Nagrodę Naukową Miasta Łodzi. Po przejściu na emeryturę w 1990 roku pracował na 1/3 etatu, był redaktorem i koordynatorem książki 50-lecia Politechniki Łódzkiej, a także przewodniczącym Komisji Historycznej. Zmarł w 1995 roku.

Tadeusz Koter

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 24.05.1999 r., budynek A 10

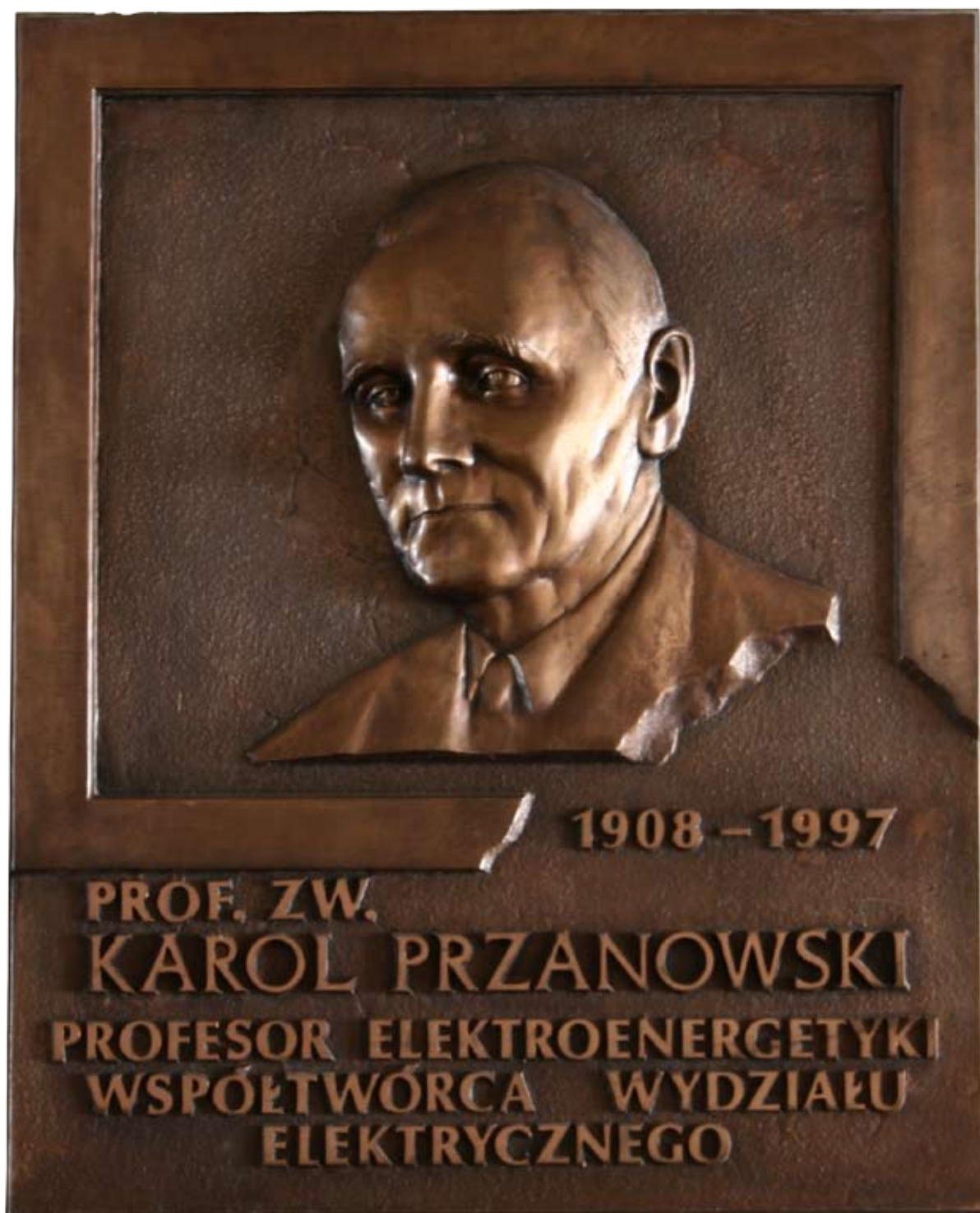

Karol Przanowski

prof. mgr inż.

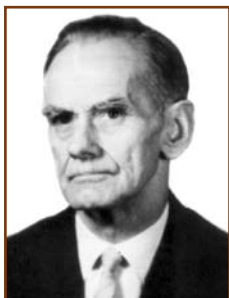
Urodził się w 1908 roku w Warszawie. Studia wyższe ukończył w 1933 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom inżyniera elektryka (obecny poziom magisterski). Pracę zawodową rozpoczął w Zjednoczeniu Elektrowni Okręgu Radomsko-Kieleckiego, gdzie bezpośrednio po wojnie był dyrektorem technicznym. W czasie okupacji brał czynny udział w pracach konspiracyjnej grupy SEP, która opracowała projekt elektryfikacji Polski powojennej. W Łodzi rozpoczął pracę w Dyrekcji Budowy Linii 220 kV Śląsk-Łódź-Warszawa, następnie (do 1957 roku) kierował Łódzką Ekspozyturą Biura Projektów Energetycznych-Energoprojekt. W 1948 roku został kierownikiem Katedry, a od 1970 roku do 1976 roku był dyrektorem Instytutu Elektroenergetyki Politechniki Łódzkiej. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1949 roku, a w 1964 roku tytuł profesora zwyczajnego. Przez trzy lata pełnił funkcje prodziekana i dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Łódzkiej. W latach 1962-1968 był prorektorem ds. nauki Politechniki Łódzkiej. Jego specjalnością naukową była elektroenergetyka, a w szczególności współpraca sieci i systemów elektroenergetycznych oraz przesył wielkich mocy. Z tej dziedziny opublikował około 20 artykułów oraz 3 skrypty. Był również współautorem „Poradnika inżyniera elektryka” (1968 rok). Był członkiem lub przewodniczącym kilkunastu Komisji Naukowych, w tym m.in. Członkiem Prezydium Komitetu Elektryfikacji Polski PAN, Przewodniczącym Sekcji Sieci i Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN. Był promotorem 8 przewodów doktorskich. Za swą działalność zawodową otrzymał wiele wysokich odznaczeń, m.in. Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski. W roku akademickim 1977/78 przeszedł na emeryturę. Zmarł w 1997 roku.

Karol Przanowski

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 29.06.1999 r., budynek A 10

Czesław Jaworski

prof. dr inż.

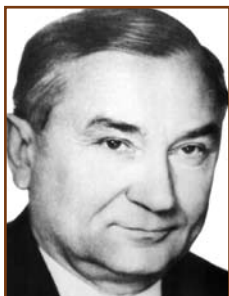
Urodził się w Warszawie w 1905 roku. Studia wyższe ukończył w 1933 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W latach 1933-1937 pracował w Biurze Elektryfikacji Węzła Warszawskiego, gdzie po wojnie opracował projekt tzw. wielkiej elektryfikacji kolei w Polsce. Od 1949 roku kierował Katedrą i Zakładem Elektrotechniki Ogólnej w Politechnice Łódzkiej. W 1950 roku obronił pracę doktorską na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1954 roku, a profesora zwyczajnego w 1975 roku. Był twórcą Zakładu, a następnie Katedry Kolei Elektrycznych, której kierownikiem pozostawał od momentu jej utworzenia w 1957 roku do 1970. Po reorganizacji struktury Politechniki Łódzkiej był kierownikiem Zespołu Trakcji Elektrycznej Instytutu Elektroenergetyki do 1972 roku. W latach 1956-1960 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektrycznego PŁ. W latach 1957-1961 pełnił jednocześnie obowiązki kierownika Katedry Elektrotechniki Kolejowej na Wydziale Komunikacji Politechniki Warszawskiej. Jest autorem dwu monografii, ponad 50 artykułów i rozpraw naukowych oraz promotorem 3 doktoratów. Ścisłe współpracował z Resortem Komunikacji oraz z Polską Akademią Nauk, udokumentowując opłacalność trakcji elektrycznej i warunki jej rozwoju. Na 50-lecie trakcji elektrycznej na PKP na budynku dworca Warszawa-Śródmieście została odsłonięta tablica pamiątkowa poświęcona profesorowi Czesławowi Jaworskiemu. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji z okazji 60-lecia elektryfikacji sieci PKP wydało w 1966 roku medal okolicznościowy z wizerunkiem profesora Czesława Jaworskiego, wręczany zasłużonym dla elektryfikacji kolei. Zmarł w 1981 roku.

Czesław Jaworski

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 09.12.2003 r., budynek A 10

Bronisław Sochor

prof. mgr inż.

Urodził się w 1909 roku w Stanisławowie. Ukończył studia na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej w roku 1933. Podjął pracę w Miejskiej Elektrowni w Stanisławowie a następnie pracował w Dyrekcji Okręgowej PKP w Warszawie przy elektryfikacji warszawskiego węzła kolejowego. Po zakończeniu wojny uruchomił Zakłady Wytwórcze Urządzeń Termotechnicznych Elcal w Łodzi i był przez kilka lat ich dyrektorem. Od roku 1947 prowadził wykłady z Elektrotermii w Politechnice Łódzkiej, zaś od roku 1951 był kierownikiem Zakładu, a następnie Katedry Elektrotermii. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1955 roku, zaś profesora zwyczajnego w 1968 roku. Jest autorem 77 publikacji naukowych, autorem i współautorem 4 książek, promotorem 9 prac doktorskich. Był prodziekanem i dziekanem Wydziału Elektrycznego PŁ oraz prorektorem Politechniki Łódzkiej w okresie 1959-1962. Przez wiele lat był przewodniczącym Polskiego Komitetu Elektrotermii, a w latach 1972-1974 prezydentem Międzynarodowej Unii Elektrotermii UIE w Paryżu. Był przez wiele lat we władzach Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Łódzkiego Towarzystwa Naukowego. W latach 1985-1989 sprawował funkcję przewodniczącego Rady Muzeum PŁ, która później przekształciła się w Rektorską Komisję Historyczną i w dużym stopniu przyczynił się do utworzenia Muzeum PŁ. Odznaczony m.in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł w 1989 roku.

Bronisław Sochor

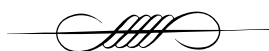
autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 19.09.2006 r., budynek A 10

Władysław Pełczewski

prof. dr inż.

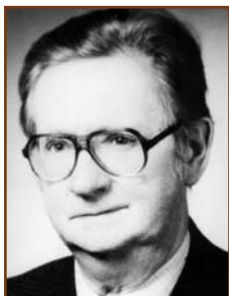
Urodził się w Charkowie w 1917 roku. W roku 1946 ukończył studia na Wydziale Elektrycznym. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w roku 1951. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w roku 1954, a profesora zwyczajnego w roku 1964. W 1965 został członkiem-korespondentem, a w roku 1980 członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk. W 1985 roku otrzymał tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Paul Sabatier w Tuluzie, a w roku 1995 tytuł doktora honoris causa Politechniki Łódzkiej. Jest członkiem honorowym Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Od 1945 roku pracował nieprzerwanie w Politechnice Łódzkiej. Początkowo zatrudniony był w Katedrze Maszyn Elektrycznych, a następnie zorganizował Katedrę Napędu Elektrycznego przekształconą kolejno w Katedrę Automatyki i Instytut Automatyki; tymi jednostkami kierował do przejścia na emeryturę. Zainteresowania naukowe profesora obejmowały maszyny elektryczne (1946-1952), a następnie napęd elektryczny i jego automatyzację oraz automatykę i teorię sterowania. Wyniki swych prac przedstawił w 41 artykułach i komunikatach oraz 10 publikacjach książkowych (2 wydano za granicą, a w kraju 8, z których ukazały się trzy tłumaczenia w języku francuskim i niemieckim). Wypromował 23 doktorów. Zorganizował, uruchomił i prowadził studia na specjalności Elektrotechnika Przemysłowa i Automatyka Przemysłowa. Wykładał jako visiting professor w uniwersytetach w Tuluzie, Rzymie, Bolonii i Siegen oraz przedstawił wyniki swych prac w czasie krótszych wizyt m.in. w uczelniach w Paryżu, Grenoble, Padwie, Darmstadt, Monachium, Zurychu, Mediolanie, Sztokholmie, Glasgow i Delft. Otrzymał wiele odznaczeń m.in. Krzyże Orderu Odrodzenia Polski: Komandorski i Oficerski. Zmarł w 2006 roku.

Władysław Pełczewski

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 26.05.2009 r., budynek A 10

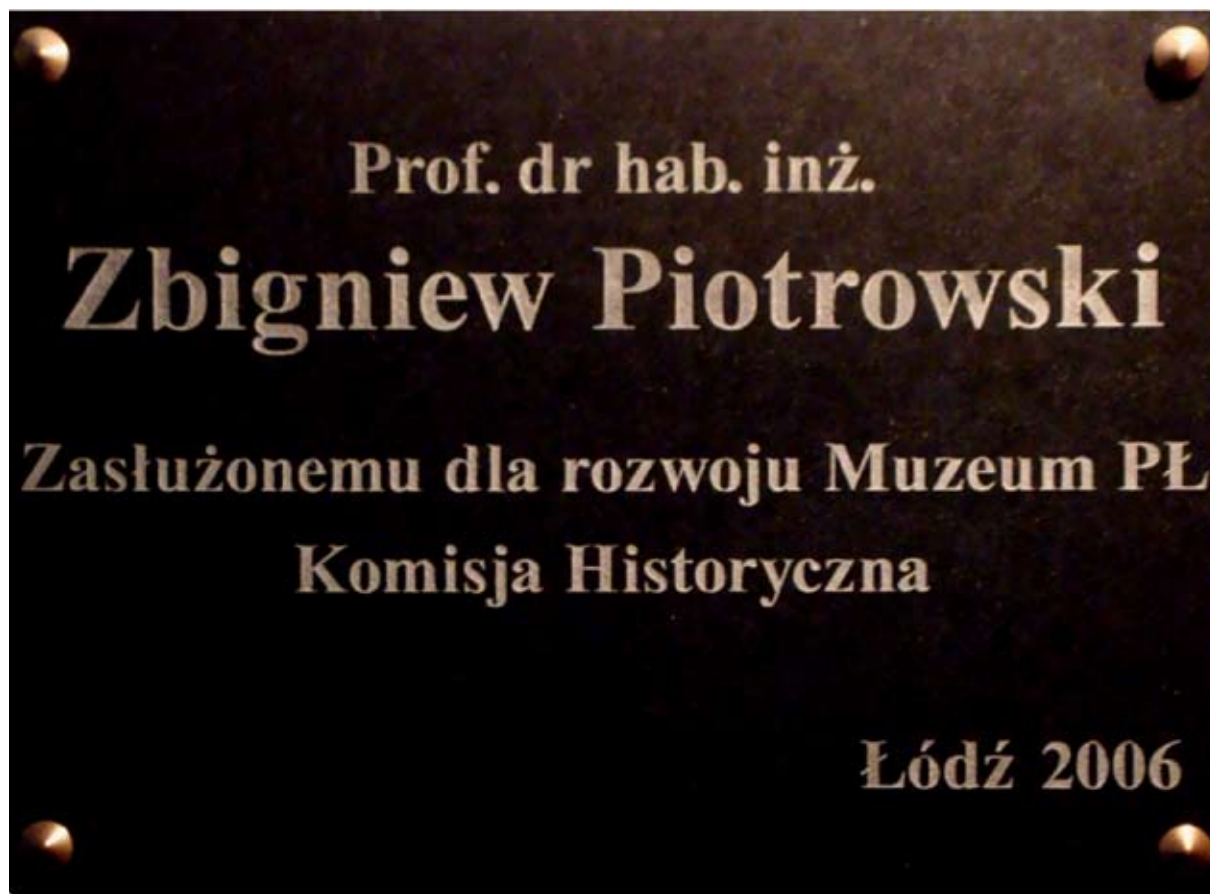

Zbigniew Piotrowski

prof. dr hab. inż.

Urodził się w 1920 roku w Łęczycy. Po ukończeniu studiów na Wydziale Elektrycznym w 1950 roku, pracował przez trzy lata jako główny energetyk w Zakładach Maltex w Łodzi i równolegle na połowie etatu w Politechnice Łódzkiej. Od roku 1957 rozpoczął w Uczelni pracę naukową w dziedzinie przekładników. Z dziedziny tej wykonał pracę doktorską (1963) oraz rozprawę habilitacyjną (1977). Jest współautorem książki, autorem lub współautorem 46 publikacji oraz 69 prac nieopublikowanych. Prace jego dotyczyły teorii, budowy i badania właściwości metrologicznych przekładników, a w szczególności metod obliczania błędów przekładników domagnesowanych. Jest również autorem lub współautorem wielu skryptów. W lutym 1985 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Wypromował 6 doktorów. Pełnił liczne funkcje we władzach Wydziału i Uczelni: był prodziekanem ds. nauki (1972-1976), prorektorem ds. studenckich (1984-1987), a w latach 1987-1990 prorektorem ds. nauki i 1. zastępcą rektora. Jako prorektor zainicjował wprowadzenie zindywidualizowanego kształcenia problemowego, przywiązywał również szczególną uwagę do rozwoju komputeryzacji Uczelni i włączenia jej do systemu sieci informatycznych. Za swe osiągnięcia naukowe i dydaktyczne otrzymał m.in. Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski i Tytuł Honorowy Zasłużony Nauczyciel oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej. Za działalność konspiracyjną w czasie okupacji otrzymał Krzyż Armii Krajowej. Po przejściu na emeryturę w roku 1990 pracował w Uczelni na części etatu. Od stycznia 1996 roku do chwili śmierci pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Historycznej PŁ. Zmarł w 2003 roku.

Zbigniew Piotrowski

autor tablicy – Janusz Osiński, data odsłonięcia – 11.09.2006 r., budynek A 19

Wydział Chemiczny

- 1. Alicja Dorabialska**
data odsłonięcia – 23.05.1980 r.,
budynek A 27
- 2. Edward Józefowicz**
autor tablicy – Antoni Biłas,
data odsłonięcia – 14.10.1983 r.,
budynek A 27
- 3. Osman Achmatowicz**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 26.05.1992 r.,
budynek A 27
- 4. Stanisław Chrzczonowicz**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 16.12.1997 r.,
budynek A 27
- 5. Wincenty Wojtkiewicz**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 20.05.2008 r.,
budynek A 27
Tablica ufundowana przez
współpracowników i
wychowanków, członków
Stowarzyszenia Polskich
Chemików Kolorystów.

Budynek A 27
ul. Żeromskiego 116

Alicja Dorabialska

prof. dr

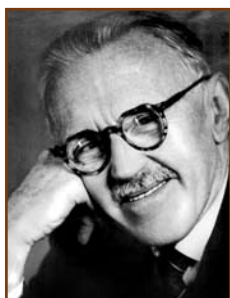
Urodziła się w 1897 roku w Sosnowcu. W latach 1915-1918 studiowała na Wydziale Fizyko-Matematycznym Wyższych Kursów Żeńskich w Moskwie. Po powrocie do kraju w 1918 roku, do roku 1932 pełniła funkcję asystentki Zakładu Chemii Fizycznej Politechniki Warszawskiej. W roku 1922 uzyskała dyplom doktora filozofii Uniwersytetu Warszawskiego. W roku 1927 habilitowała się na Politechnice Warszawskiej. W roku 1934 została powołana na Katedrę Chemii Fizycznej Politechniki Lwowskiej w charakterze profesora nadzwyczajnego. Okres wojenny spędziła w Warszawie jako profesor chemii fizycznej i nieorganicznej tajnych kompletów Politechniki Warszawskiej. W całym okresie powojennym w latach 1945-1968 kierowała Katedrą Chemii Fizycznej Politechniki Łódzkiej. W latach 1945-1951 pełniła funkcję dziekana Wydziału Chemicznego. Działalność naukową prof. A. Dorabialska rozpoczęła w roku 1921 pod kierunkiem prof. W. Świętosławskiego. Pierwsza jej większa praca badawcza, na podstawie której uzyskała stopień doktora filozofii, poświęcona była termochemii oksymów. W 1925 roku przebywała na stażu naukowym w Paryżu, gdzie prowadziła prace badawcze w Instytucie Radowym pod kierunkiem Marii Skłodowskiej-Curie. Pobyt w Paryżu zdecydował w znacznej mierze o dalszym kierunku jej działalności naukowej. Datujące się z tego okresu prace dotyczą efektów cieplnych, towarzyszących przemianom promieniotwórczym. Dla oznaczenia tych efektów skonstruowała specjalny mikrokalorimetr, pozwalający zmierzyć dokładnie nawet bardzo niewielkie ciepło wydzielone przez słabe substancje radioaktywne. Za pomocą tego mikrokalorimetru stwierdziła następnie, że połączenia niektórych pierwiastków stale wydzielają niewielkie ilości energii. Stosowała metodę mikrokalorymetryczną do badania innych zjawisk, jak korozja metali, przemiana alotropowa selenu i inne. Dorobek naukowy obejmuje 128 publikacji - głównie z dziedziny kalorymetrii, radiochemii i chemiluminescencji - w tym 5 opracowań książkowych. Zmarła w 1975 roku.

Alicja Dorabialska

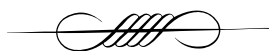
data odsłonięcia – 23.05.1980 r., budynek A 27

Edward Józefowicz

prof. dr hab.

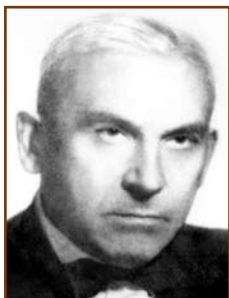
Urodził się w 1900 roku w Żytomierzu. W 1925 roku ukończył studia chemiczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1923 roku rozpoczął pracę w Politechnice Warszawskiej w Zakładzie Chemii Nieorganicznej. Stopień doktora chemii uzyskał w 1931 roku na Uniwersytecie Warszawskim, a w 1933 roku habilitował się na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej. Od 1934 roku pracował w Zakładzie Chemii Fizycznej PW. W okresie okupacji prowadził zajęcia na tajnych kompletach Uniwersytetu Warszawskiego oraz w Wyższej Szkole Technicznej i Szkole Odlewniczej. W lipcu 1945 roku przyjął propozycję pierwszego rektora Politechniki Łódzkiej, aby organizować Katedrę Chemii Nieorganicznej. Od 1945 roku był profesorem nadzwyczajnym, a od 1957 roku profesorem zwyczajnym. Kierunkiem badawczym związanym bezpośrednio z jego osobą była kinetyka chemiczna oraz niektóre problemy równowag fazowych. Obszerne badania dotyczące rozpuszczalności różnych substancji spowodowały szersze prowadzenie prac badawczych z zakresu chemii koordynacyjnej, wiążącej się ściśle z chemią analityczną i analizą rentgenostrukturalną. Jest autorem licznych skryptów i znanego podręcznika z chemii nieorganicznej. Prof. E. Józefowicz, współtwórca Wydziału Chemicznego Politechniki Łódzkiej, był jego prodziekanem i kilkakrotnie dziekanem. Był organizatorem i kierownikiem Katedry Chemii Nieorganicznej w ciągu 23-letniego okresu jej istnienia (1945-1970). Był promotorem 19 rozpraw doktorskich. Po przejściu na emeryturę w 1970 roku pozostał czynny naukowo. Zmarł w Łodzi w 1975 roku.

Edward Józefowicz

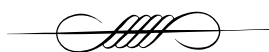
autor tablicy – Antoni Biłas, data odsłonięcia – 14.10.1983 r., budynek A 27

Osman Achmatowicz

prof. dr hab.

Urodził się w rodzinie ziemiańskiej w 1899 roku w Bergaliszkach na ziemi wileńskiej. Wykształcony w Korpusie Paziów w Petersburgu, studia akademickie ukończył na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie w roku 1925. Uzyskał tam stopień doktora chemii a w roku 1930 doktora habilitowanego. Po krótkotrwałej docenturze został profesorem nadzwyczajnym chemii farmaceutycznej i toksykologicznej w Uniwersytecie Warszawskim w roku 1934. W okresie okupacji zajmował się tajnym nauczaniem uniwersyteckim. Po wyzwoleniu w 1945 roku przybył do Łodzi i jako prorektor Politechniki Łódzkiej wspólnie z pierwszym rektorem uczelni profesorem B. Stefanowskim współtworzył fundamenty organizacyjne i materialne Politechniki Łódzkiej. Jego zasługą było oddanie do użytku gmachu Wydziału Chemicznego oraz zdobycie bezcennych zbiorów do Biblioteki Chemicznej. W 1948 roku, po wyjeździe profesora B. Stefanowskiego do Warszawy, przejął ster uczelni i jako jej drugi rektor (1948-1952) z ogromnym zaangażowaniem kontynuował dzieło rozbudowy Politechniki. Był inicjatorem budowy gmachu Wydziału Włókienniczego. Z jego inicjatywy powstał Wydział Chemii Spożywczej. W 1953 roku został powołany na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego i przeniósł się do Warszawy. Obowiązki te pełnił do 1960 roku będąc jednocześnie profesorem chemii organicznej Uniwersytetu Warszawskiego w latach 1953-1969. W roku 1964 powołany został na stanowisko dyrektora Instytutu Kultury Polskiej w Londynie (1964-1969). Profesor Osman Achmatowicz był wybitnym chemikiem organikiem o międzynarodowym uznaniu. Poszerzył i pogłębił wiedzę o fitochemii flory polskiej, wniósł wkład w rozwój metod syntezy organicznej i w poznanie mechanizmów reakcji. Był organizatorem i pierwszym kierownikiem Katedry Chemii Organicznej PŁ w latach 1945-1953, a także kierownikiem Zakładu Syntezy Organicznej PAN w latach 1953-1956. Jako twórca szkoły naukowej odegrał doniosłą rolę w rozwoju chemii organicznej w Polsce i rozbudził zamiłowania do pracy naukowej wśród kilku pokoleń swoich uczniów. Był członkiem Polskiej Akademii Umiejętności (1945), Polskiej Akademii Nauk (1952), Polskiego Towarzystwa Chemicznego, The Chemical Society (Londyn), American Chemical Society. Laureat Nagrody państwowej I stopnia za osiągnięcia naukowe w roku 1964. Politechnika Łódzka nadała Mu godność i tytuł doktora honoris causa w roku 1960. Zmarł w 1988 roku w Warszawie.

Osman Achmatowicz

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 26.05.1992 r., budynek A 27

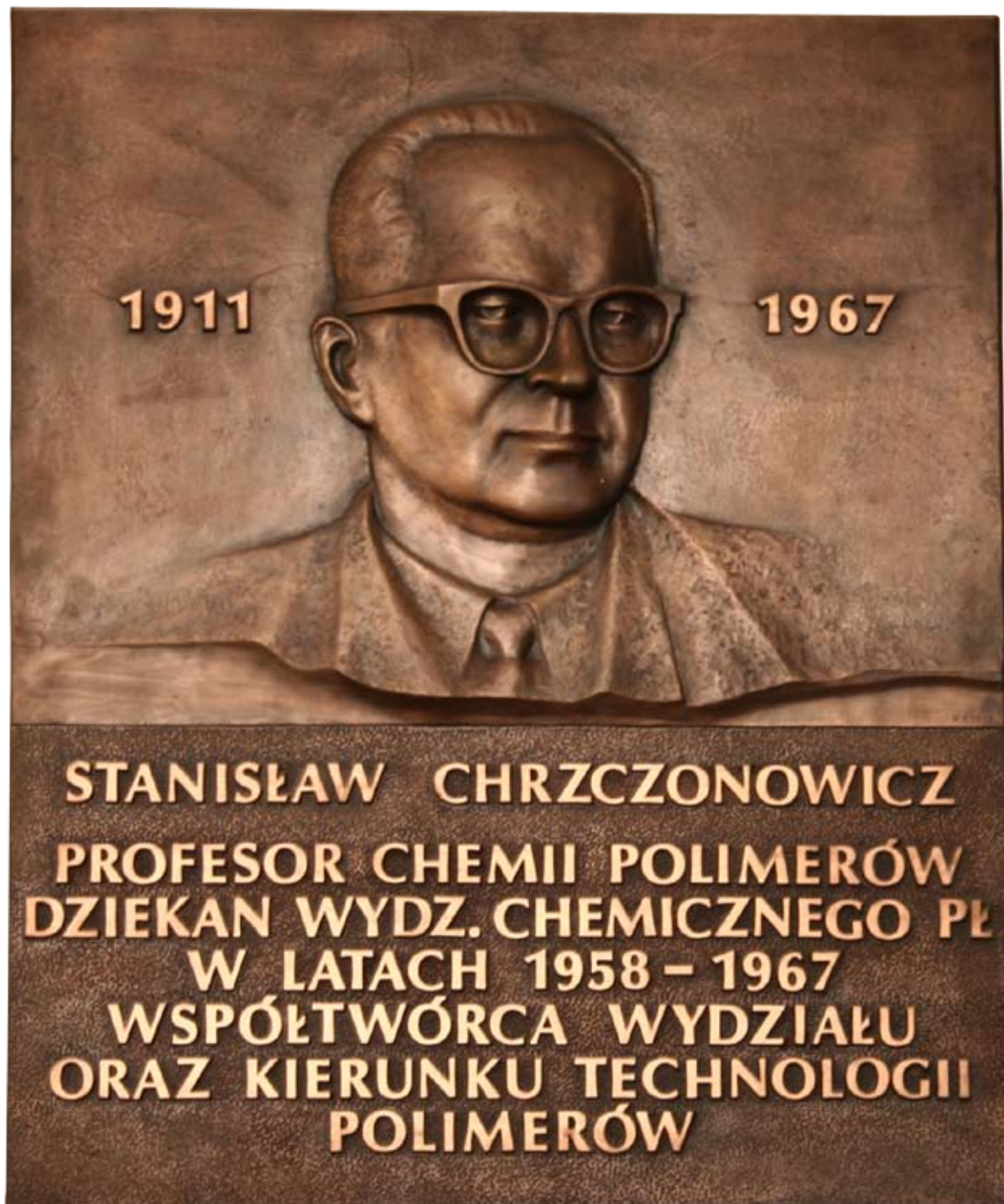

Stanisław Chrzczonowicz

prof. dr

Urodził się w 1911 roku w Dźwińsku. Studia chemiczne ukończył na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Od maja 1945 roku związał się trwale z Politechniką Łódzką. Był aktywnym współorganizatorem Uczelni. Początkowo pracował w Katedrze Chemii Organicznej, przygotowując jednocześnie podstawy organizacyjne dla powołania Katedry Technologii Organicznej. Dzięki jego pracom organizacyjnym w utworzonej w 1948 roku Katedrze szybko stworzone zostały warunki do prowadzenia zajęć dydaktycznych i prac badawczych. Profesor Chrzczonowicz był inicjatorem specjalności dydaktycznej i naukowej Katedry Chemii i Technologii Polimerów. Zainicjował w Katedrze badania w dziedzinie chemii poliamidów i silikonów, które były kontynuowane przez jego uczniów. Był twórcą metody polimeryzacji kaprolaktamu w rozpuszczalnikach wobec katalizatorów zasadowych i twórcą koncepcji mechanizmu tego procesu, uznanym w świecie specjalistą w dziedzinie chemii poliamidów. Był autorem i współautorem 50 publikacji, 6 patentów oraz monografii. W roku 1955 uzyskał stopień doktora nauk technicznych, w 1958 roku otrzymał nominację na docenta, a w 1962 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. W 1962 roku objął stanowisko kierownika Katedry Technologii Organicznej i Zakładu Technologii Tworzyw Sztucznych, które piastował aż do śmierci. W 1958 roku został prodziekanem, a w 1960 roku powołany został na stanowisko dziekana Wydziału Chemicznego, na którym pozostał aż do śmierci. Był nieustrudzonym propagatorem czynnej współpracy nauki z przemysłem. Dzięki jego inicjatywie i zabiegom w roku 1966 utworzony został Zakład Polimerów Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz PAN – placówka przeznaczona do prowadzenia badań podstawowych w dziedzinie chemii polimerów. Był wyróżniony licznymi odznaczeniami. Zmarł w 1967 roku.

Stanisław Chrzczonowicz

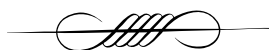
autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 16.12.1997 r., budynek A 27

Wincenty Wojtkiewicz

prof. dr

Urodził się w Wilnie w 1905 roku. Studia chemiczne ukończył w 1931 roku na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego. Prowadził badania nad surowcami lokalnymi (torfem i gliną). Współpracował z miejscowym przemysłem chemiczno-farmaceutycznym i spożywczym. Podczas wojny był internowany w Szwajcarii, gdzie w latach 1940-1944 w obozie uniwersyteckim w Winterhur prowadził wykłady z analizy chemicznej oraz technologii chemicznej i technologii paliw. W tym czasie wydał dwa podręczniki. Równocześnie prowadził w ETH w Zurychu prace badawcze zakończone dysertacją doktorską w 1946 roku. Od 1944 roku do 1949 roku był zatrudniony w CIBA w Bazylei specjalizując się w technologii półproduktów i barwników. Po powrocie do kraju w 1949 roku zorganizował w Politechnice Łódzkiej Katedrę Technologii Barwników, którą kierował do końca swego życia. Opracował kilka skryptów z zakresu chemii i technologii półproduktów i barwników oraz szereg rozdziałów w zbiorowych wydawnictwach podręcznikowych i encyklopedycznych. Współpracował z przemysłem i placówkami badawczymi. Zorganizował przy Politechnice Łódzkiej Laboratorium Syntezy Barwników podległe Instytutowi Przemysłu Organicznego, którym kierował 10 lat. Wykształcił 5 doktorów, którzy stanowili podstawowy trzon kadry badawczej i produkcyjnej przemysłu barwników. Działał w różnych organizacjach naukowych i zawodowych. Był odznaczony orderami państwowymi i branżowymi. Zmarł w 1968 roku.

Wincenty Wojtkiewicz

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 20.05.2008 r., budynek A 27

Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów

(dawniej – Wydział Włókienniczy)

1. **Władysław Bratkowski**
data odsłonięcia – 30.11.1968 r.,
budynek A 33
2. **Tadeusz Żyliński**
data odsłonięcia – 1969 r.,
budynek A 33
3. **Paweł Prindisz**
autor tablicy – Antoni Biłas,
data odsłonięcia – 20.12.1980 r.,
budynek A 33
4. **Atanazy Boryniec**
autor tablicy – Mieczysław
Fijarczyk,
data odsłonięcia – 24.05.1990 r.,
budynek A 33
5. **Józef Meissner**
autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 12.01.2004 r.,
budynek A 33
Tablica ufundowana
przez współpracowników
i wychowanków, członków
Stowarzyszenia Polskich
Chemików Kolorystów.
6. **Eligia Turska**
autor tablicy – Janusz Osiński,
data odsłonięcia – 14.09.2007 r.,
budynek A 33
Tablica ufundowana przez
pracowników Katedry Chemii
Fizycznej i Polimerów.
7. **Marian Chwalibóg**
autor tablicy – Janusz Osiński,
budynek A 33
Tablica ufundowana przez
Janusza Szoslanda, Piotra
Urbanka i Leszka Zawadzkiego.

Budynek A 33
ul. Żeromskiego 116

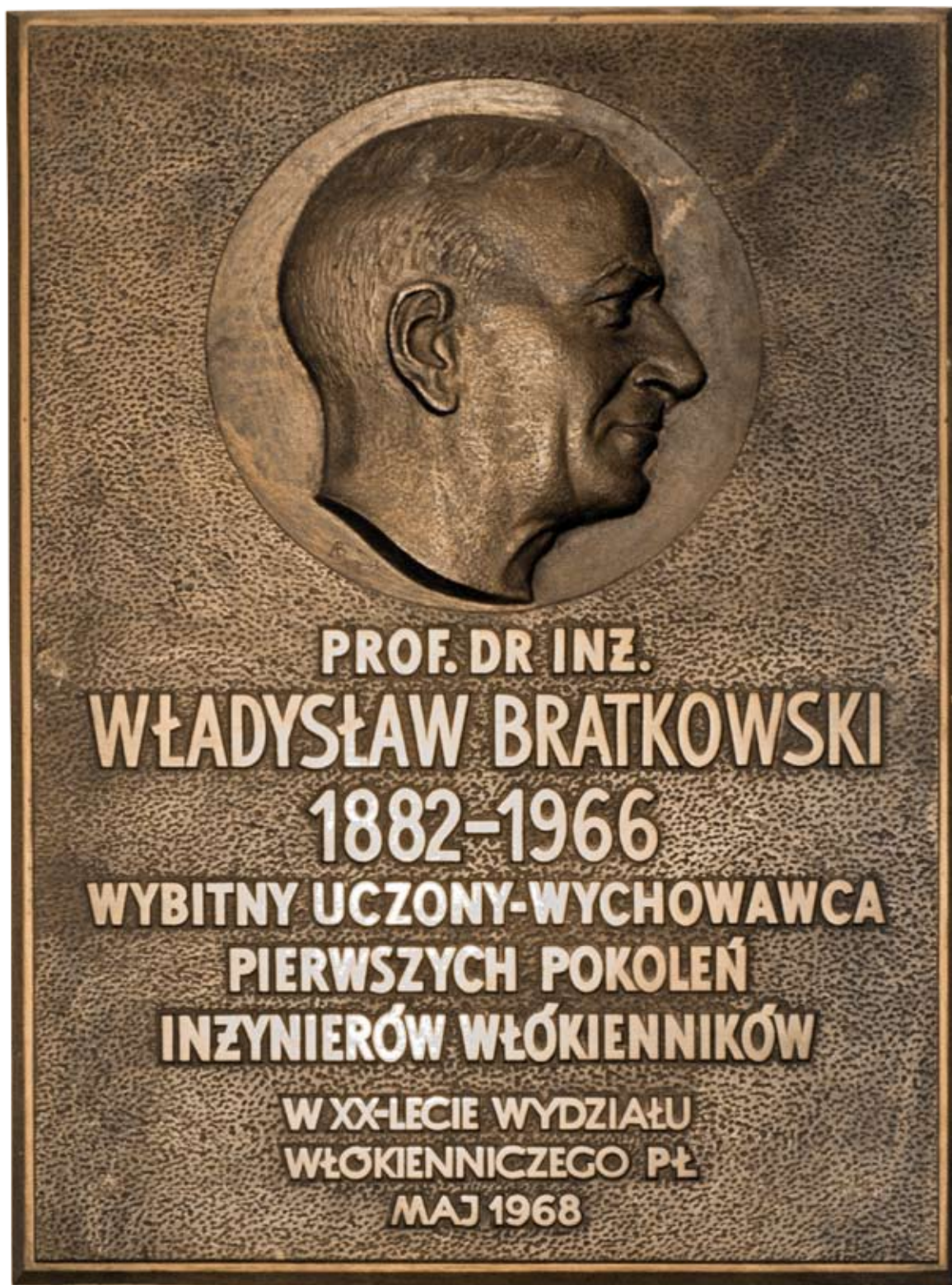

Władysław Bratkowski

prof. dr inż.

Urodził się w 1882 roku w Gębicach, województwo poznańskie. W latach gimnazjalnych w Śre-
mie prowadził walkę o polską szkołę z pruską Hakatą. W wieku 23 lat ukończył studia wyższe na
Wydziale Włókienniczym Politechniki w Brunszwiku uzyskując tytuł inżyniera dyplomowanego.
Pracował przez 6 lat w niemieckim przemyśle włókienniczym i fabrykach budowy maszyn włó-
kienniczych, a potem (od roku 1909) w Biurze Patentowym w Berlinie i jako redaktor czasopisma
„Textil und Farbereizeitung”. Po ukończeniu studiów ogłosił w języku niemieckim około 40 arty-
kułów w redagowanym przez siebie piśmie i wydał podręcznik z tkactwa pod tytułem „Die Baum-
wollweberei”. Mając 29 lat w roku 1911 został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego
w Politechnice Lwowskiej, a w 1914 został profesorem zwyczajnym. Wybuch wojny i powołanie do
wojska austriackiego, niewola rosyjska, krótki pobyt w jednej z polskich formacji wojskowych na
terenie Rosji i powrót w 1918 roku do kraju, to kolejne etapy przeżyć wojennych profesora. W roku
1919 na własną prośbę odszedł z Uczelni i poświęcił się rozwojowi przemysłu lniarskiego. W 1919
roku wyjechał na rok za granicę w celu przestudiowania zagadnień lniarstwa w krajach Europy
zachodniej. Po powrocie organizował i rozwijał w kraju zakłady lniarskie. W roku 1931 objął
Katedrę Włókiennictwa na Wydziale Mechanicznym Politechniki Warszawskiej, gdzie prowadził
badania nad naukowymi podstawami nowej technologii lnu i konopi. W roku 1945 objął Katedrę
Włókiennictwa na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej i współtworzył Wydział Włó-
kienniczy. W okresie powojennym napisał podręcznik akademicki nt. przędzalnictwa i opublikował
53 artykuły. Jest laureatem nagrody państwowej II stopnia w zakresie nauki i Nagrody Naukowej
miasta Łodzi. W roku 1955 otrzymał Krzyż Komandorski, a w roku 1957 Order Sztandaru Pracy
II klasy. Członek założyciel, prezes (1947-1959) SITPWł. Zmarł w 1966 roku.

Władysław Bratkowski

data odsłonięcia – 30.11.1968 r., budynek A 33

Tadeusz Żyliński

prof. dr inż.

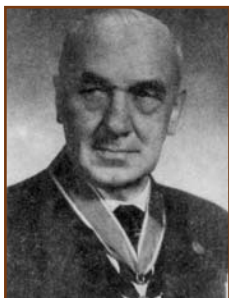
Urodził się 1904 roku w Wilnie. W roku 1928 uzyskał dyplom inżyniera w Ecole des Arts et Manufacture et du Genie Civil Uniwersytetu w Gandawie w Belgii, nostryfikowany na Wydziale Mechanicznym Politechniki Warszawskiej. W latach 1930-1939 zajmował stanowisko starszego asystenta w Politechnice Warszawskiej przy Katedrze Technologii Włókien Wydziału Mechanicznego. Ogłosił tam pierwsze prace badawcze. W okresie wojny był we Francji i Wielkiej Brytanii w armii polskiej. Do kraju wrócił w roku 1946 i został zatrudniony w Katedrze Włókiennictwa Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej. W roku 1947 otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego oraz zorganizował Katedrę Surowców Włókienniczych i Naturalnych. Dostrzegł i wyraził potrzebę utworzenia nowych dyscyplin włókienniczych, a szczególnie metrologii włókienniczej i fizyki włókna. W tym zakresie opracował monograficzne podręczniki tłumaczone na język angielski. Wypromował 12 doktorów. Stanowisko kierownika Katedry piastował od roku 1947 do chwili śmierci. W roku 1948 został pierwszym dziekanem Wydziału Włókienniczego Politechniki Łódzkiej. W latach 1953-1956 był prorektorem ds. nauki PŁ. W latach 1947-1950 był dyrektorem naukowo-technicznym Instytutu Włókiennictwa w Łodzi. Pełnił funkcję konsultanta w szeregu instytucji. Był członkiem Łódzkiego Towarzystwa Naukowego. W latach 1950-1956 był prezesem Zarządu Głównego SIiTPW, którego został członkiem honorowym. Od roku 1952 do chwili śmierci był przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Włókiennictwa w Łodzi oraz Instytutu Przemysłu Włókien Łykowych w Poznaniu. W latach 1953-1965 był członkiem Komitetu Budowy Maszyn PAN i przewodniczącym Sekcji Maszyn Włókienniczych tego Komitetu. Od roku 1964 do chwili śmierci był członkiem Rady Naukowej Komitetu Nauki i Techniki. Otrzymał liczne nagrody i odznaczenia. Zmarł w 1967 roku.

Tadeusz Żyliński

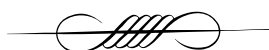
data odsłonięcia – 1969 r., budynek A 33

Paweł Prindisz

prof. dr inż.

Urodził się w 1885 roku w Łodzi. W 1911 roku ukończył Wyższą Szkołę Rzemieślniczo-Przemysłową w Łodzi i studiował w Höhere Textil Fachschule w Pradze i Libercu. Studia ukończył w 1915 roku i rozpoczął pracę w przemyśle. W tym czasie rozpoczął prace badawcze, których wyniki były wdrażane w przędzalniach bawełny Austro-Węgier. W 1919 roku wrócił do kraju i pracował w zespole badawczym w Politechnice Warszawskiej. W 1920 roku przeszedł do pracy w największej polskiej przędzalni bawełny firmy Scheibler i Grohman. W 1936 roku został dyrektorem naczelnym przędzalni. W 1943 roku aresztowany i wywieziony do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Po wyzwoleniu i powrocie do Łodzi objął stanowisko dyrektora technicznego w Zakładach Przemysłu Bawełnianego nr 1 w Łodzi. W 1947 roku powołano go na stanowisko profesora kontraktowego w Katedrze Włókiennictwa Politechniki Łódzkiej, w 1948 roku został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w 1962 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1946-1960 był głównym technologiem i projektantem w Biurze Projektowania Zakładów Włókienniczych w Łodzi, którego był współzałożycielem. W 1951-1955 pełnił funkcję pełnomocnika Ministra Przemysłu Lekkiego do wprowadzania tzw. reżimów technologicznych i modernizacji przędzań. Był członkiem Komitetu do spraw Techniki przy Prezydium Rady Ministrów, członkiem Centralnej Komisji Weryfikacyjnej ds. Kadr Naukowych, członkiem Rady Naukowej i doradcą Instytutu Włókiennictwa. Był współtwórcą i prodziekanem Wydziału Włókienniczego PŁ, przez 18 lat kierownikiem Katedry Przędzalnictwa. Szczególnie owocną i twórczą działalność rozwinął w Biurze Projektowania Zakładów Włókienniczych, gdzie zrealizował szereg własnych koncepcji budowy zakładów, zwłaszcza przędzań bawełny. Był jednym z największych autorytetów w dziedzinie przędzalnictwa, wychowawcą wielu pokoleń inżynierów włókienników. Dorobek naukowy stanowi 45 prac badawczych, 25 publikacji, 1 książka, 3 skrypty, 6 patentów. Wypromował 10 doktorów. Niezależnie od pracy naukowej był wybitnym pedagogiem, dydaktykiem i organizatorem. Dzięki jego staraniom powstały wzorcowe laboratoria technologiczne przędzalnictwa bawełny i wełny. Wyróżniony wieloma odznaczeniami, w tym Krzyżem Komandorskim OOP. Współtwórca SIT-PWŁ, Prezes (1956-1964), a następnie Honorowy Prezes SWP. Zmarł w 1974 roku.

Paweł Prindisz

autor tablicy – Antoni Biłas, data odsłonięcia – 20.12.1980 r., budynek A 33

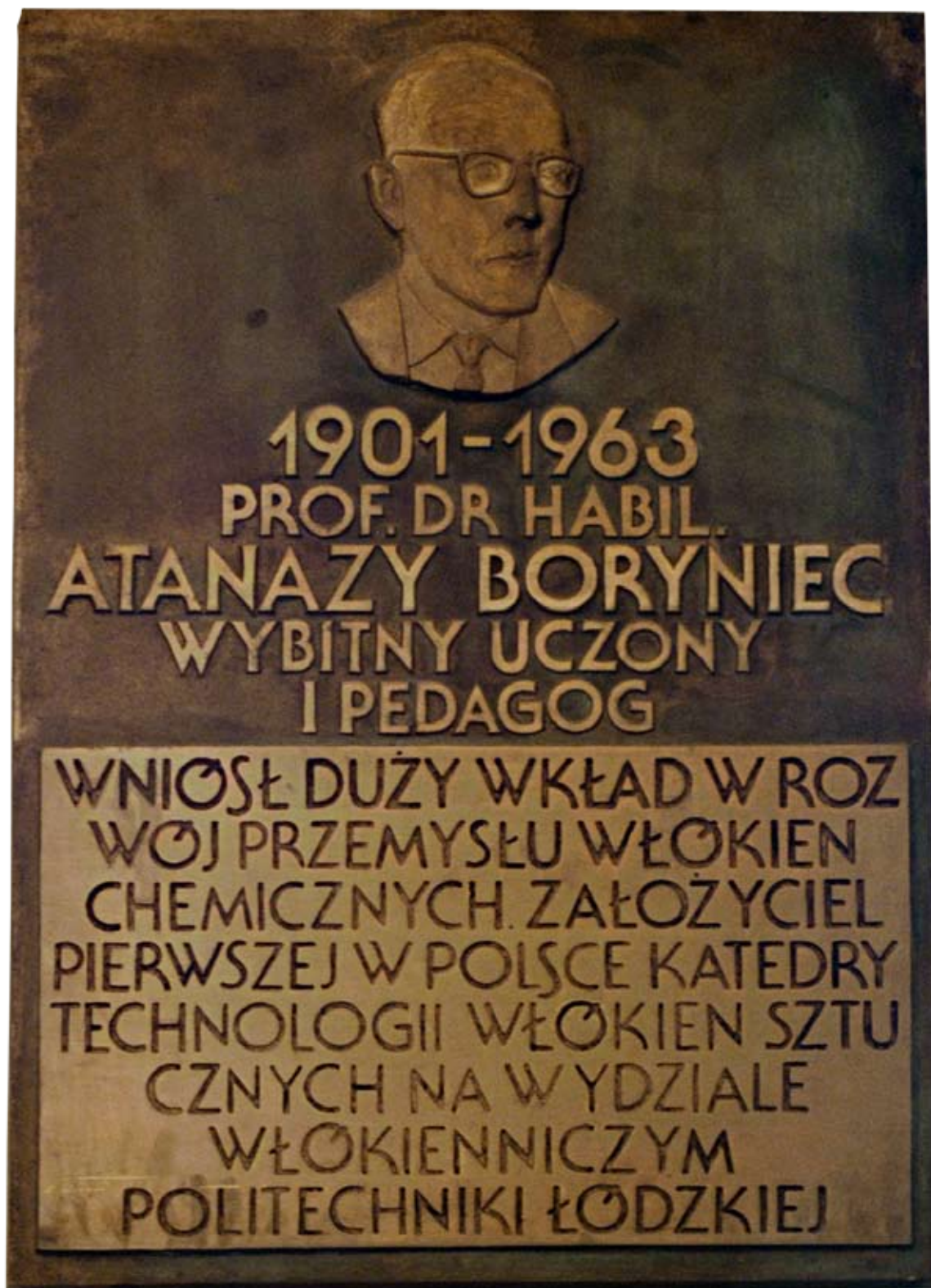

Atanazy Boryniec

prof. dr hab.

Urodził się w 1901 roku w Jasieniu, powiat Kałusz w ziemi stanisławowskiej. W latach 1924-1929 studiował chemię na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Tamże w 1933 roku uzyskał stopień doktora filozofii w zakresie chemii. W 1930 roku rozpoczął pracę w laboratorium badawczym w Tomaszowskiej Fabryce Sztucznego Jedwabiu. Od tego czasu na trwałe związał się z przemysłem włókien sztucznych i prowadził badania naukowe w tej dziedzinie. Kierował zakładowym laboratorium badawczym i zajmował się doskonaleniem technologii sztucznego jedwabiu wytwarzanego metodą wiskozową, między innymi opracował metodę oceny makroniejednorodności wiskozy. W 1946 roku został dyrektorem technicznym Tomaszowskich Zakładów Włókien Sztucznych, a trzy lata później dyrektorem ds. produkcji. W 1949 roku został zatrudniony w Politechnice Łódzkiej, gdzie stworzył pierwszą w Polsce Katedrę Technologii Włókien Sztucznych i Syntetycznych, którą kierował aż do śmierci. W 1951 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. W tym okresie między innymi opracował metodę produkcji jedwabiu wiskozowego przeznaczonego na kordy do opon samochodowych, za co wraz z zespołem otrzymał nagrodę państwową, był również autorem obszernej monografii nt. technologii włókien sztucznych i współautorem skryptów. Wypromował 5 doktorów. Przez cztery kolejne kadencje w 1954-1964 był dziekanem Wydziału Włókienniczego Politechniki Łódzkiej. W 1954 został mianowany profesorem nadzwyczajnym, a w 1960 roku profesorem zwyczajnym. Pełnił wiele zaszczytnych funkcji. Był między innymi: wiceprzewodniczącym Komitetu Nauk Chemicznych PAN, członkiem Rady Naukowej Instytutu Włókien Sztucznych i Syntetycznych w Łodzi, członkiem założycielem Stowarzyszenia Wynalazców Polskich. Badania naukowe koncentrował głównie nad modyfikacją celulozy, nowymi sposobami jej siarczkowania i syntezą polimerów włóknotwórczych. Badania te doprowadziły do skonstruowania tzw. przędzarki lewarowej. Uzyskał wiele patentów. Był inicjatorem i organizatorem współpracy międzynarodowej w technologii włókien sztucznych i chemii polimerów. Otrzymał wiele odznaczeń, zespołową nagrodę państwową III stopnia oraz Nagrodę Naukową miasta Łodzi. Zmarł w 1963 roku.

Atanazy Boryniec

autor tablicy – Mieczysław Fijarczyk, data odsłonięcia – 24.05.1990 r., budynek A 33

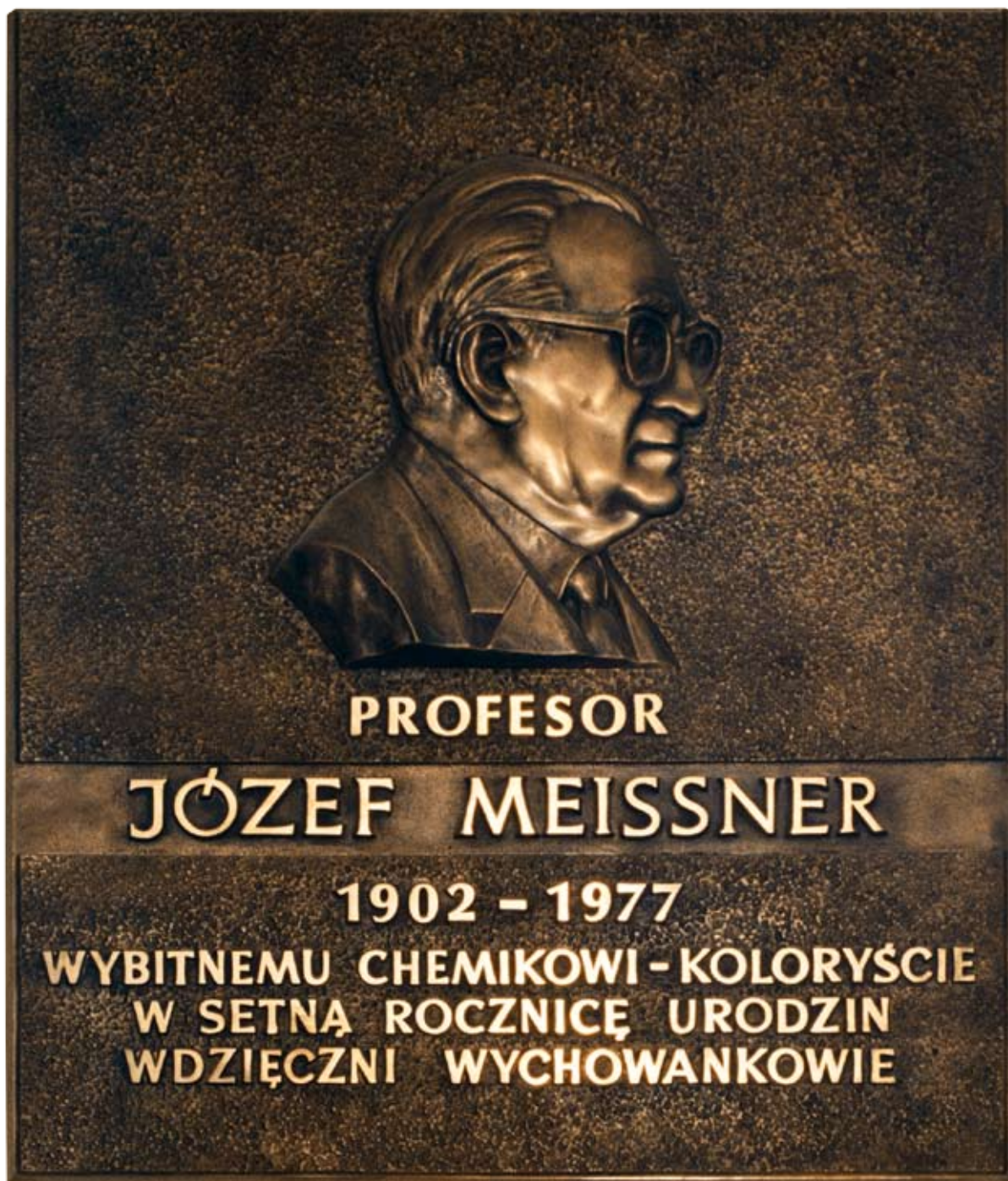

Józef Meissner

prof. mgr inż.

Urodził się w 1902 roku w Łodzi. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1926 roku po ukończeniu studiów na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej. Po uzyskaniu dyplomu odbył w 1926 roku studia specjalistyczne w zakresie kolorystyki włókienniczej oraz analizy barwników w Ecole Supérieure de la Ville de Mulhouse (Francja). Docentem został mianowany w 1956 roku. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w roku 1964. W Politechnice Łódzkiej rozpoczął pracę w roku 1947 na Wydziale Chemicznym. Od 1949 roku związany był z Wydziałem Włókienniczym, gdzie zorganizował Katedrę Wykończalnictwa i pełnił funkcję jej kierownika w latach 1949-1970. W latach 1970-1972, tj. do chwili przejścia na emeryturę, był zastępcą dyrektora Instytutu Fizyki Włókna i Chemicznej Obróbki Włókna na Wydziale Włókienniczym. Był autorem 2 oraz współautorem 5 podręczników i 4 skryptów akademickich oraz licznych publikacji z zakresu wykończalnictwa tekstyliów. W latach 1950-1951 był dziekanem Wydziału Włókienniczego Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Łodzi, a w latach 1953-1955 rektorem tej uczelni. Był promotorem 8 prac doktorskich. Prowadził żywą i owocną współpracę z przemysłem, która między innymi przejawiała się w aktywnej, wieloletniej działalności na terenie Międzynarodowej Komisji Przemysłu Lekkiego ds. Barwników i Chemicznych Środków Pomocniczych, a następnie w Międzynarodowej Komisji MPL i MPChem. Posiadał liczne odznaczenia. Zmarł w 1977 roku.

Józef Meissner

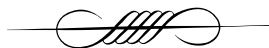
autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 12.01.2004 r., budynek A 33

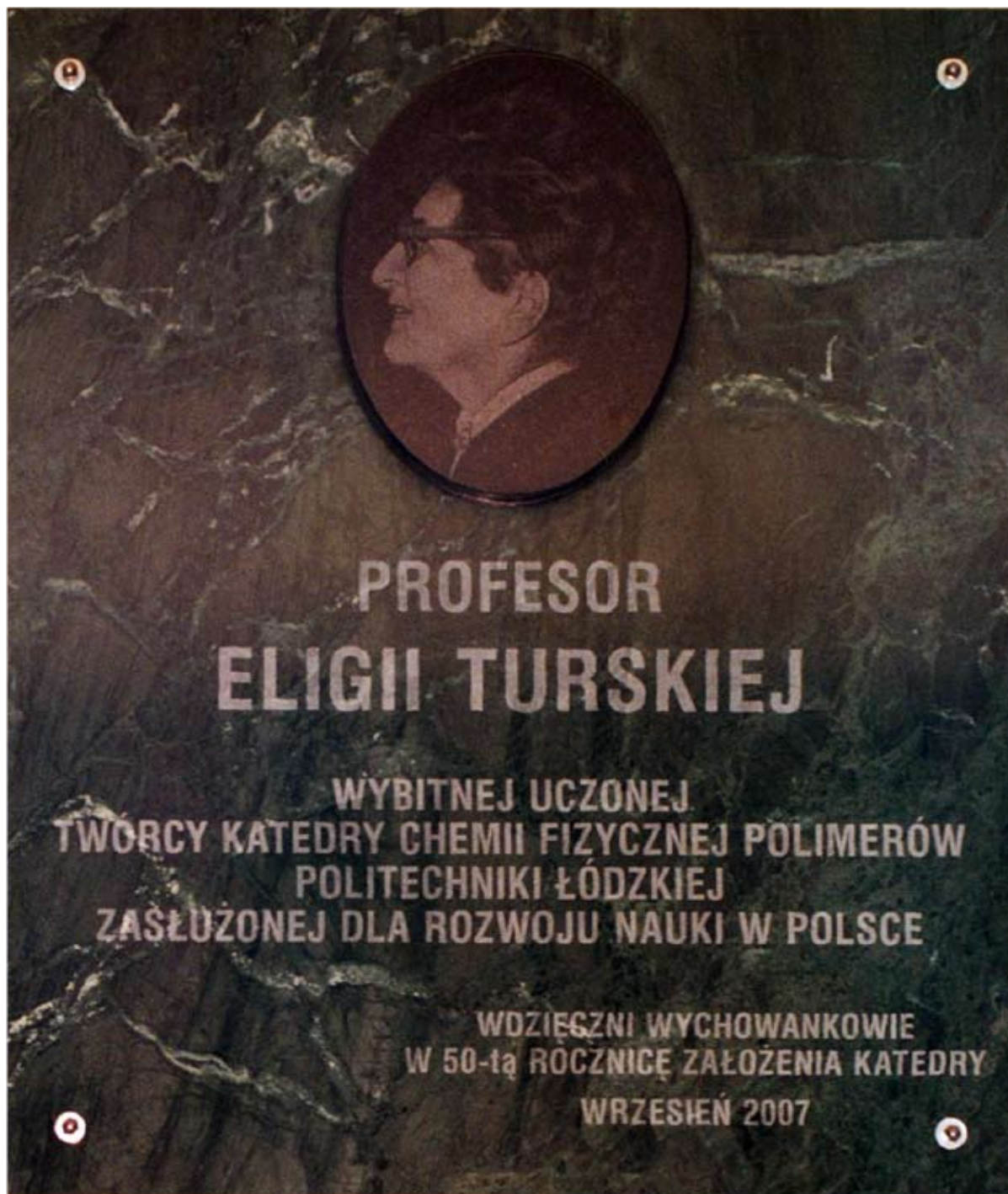

Eligia Turska

prof. dr inż.

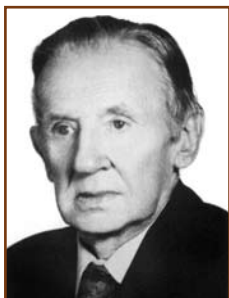
Urodziła się w Kijowie w 1909 roku. Wyższe studia ukończyła na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej. Pracowała w tej uczelni, a później w Politechnice Lwowskiej. Wywieziona ze Lwowa do Kazachstanu pracowała jako wykładowca i kierownik laboratorium w ewakuowanym do Kazachstanu Leningradzkim Instytucie Przemysłu Chemicznego w Semipałatyńsku. Po wojnie uczestniczyła w uruchomieniu produkcji polskiego stilonu w Jeleniogórskich Zakładach Włókien Sztucznych. Pracowała także jako wykładowca w Politechnice Wrocławskiej i w Łódzkim Głównym Instytucie Włókiennictwa przekształconym później w Instytut Włókien Sztucznych i Syntetycznych. W roku 1951 obroniła pracę doktorską. Zaslugą prof. Turskiej było dostrzeżenie i docenienie wagi chemii fizycznej polimerów jako nowej dyscypliny naukowej. W latach 60. otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego, natomiast w 1970 roku profesora zwyczajnego. W 1958 na Wydziale Włókienniczym Politechniki Łódzkiej utworzyła Katedrę Chemii Fizycznej Polimerów, pionierską w skali światowej i pierwszą w Polsce. Kierowała kolejno: Zespołem Chemii Fizycznej Polimerów PAN zorganizowanym przy Katedrze Chemii Fizycznej Politechniki Łódzkiej, pracownią Chemii Fizycznej Polimerów Instytutu Syntezy Organicznej PAN. Do roku 1973 była kierownikiem Katedry, a następnie od roku 1970 - dyrektorem Instytutu Włókien Sztucznych Politechniki Łódzkiej. Była twórcą polskiej szkoły chemii fizycznej polimerów. Jej osiągnięcia naukowe dotyczyły metodyki frakcjonowania, kinetyki polikondensacji i krystalizacji polimerów. Opublikowała około 200 artykułów oraz kilka monografii m.in. nt. postępów w dziedzinie kopolikondensacji. Była członkiem szeregu organizacji międzynarodowych. W 1973 roku opuściła Łódź i przeniosła się na Śląsk, gdzie kontynuowała działalność dydaktyczną i naukową w Politechnice Śląskiej w Gliwicach i w Zakładzie Polimerów w Zabrze. Wypromowała 30 doktorów. Otrzymała szereg nagród i odznaczeń państwowych, w tym Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski. Zmarła w Gliwicach w 1996 roku.

Eligia Turska

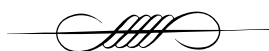
autor tablicy – Janusz Osiński, data odsłonięcia – 14.09.2007 r., budynek A 33

Marian Chwalibóg

prof. mgr inż.

Urodził się w 1902 roku w Michałowie koło Pińczowa. W roku 1931 ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Warszawskiej. W latach 1930-1938 pracował jako konstruktor w przemyśle obronnym i samochodowym, m.in. w Państwowych Zakładach Inżynierii w Warszawie. Profesor Politechniki Warszawskiej Wacław Moszyński powołał go do współpracy w Katedrze Części Maszyn. Ta współpraca trwała przez całą wojnę również w ramach tajnego nauczania. Dalsza działalność konstruktorska, naukowa i organizacyjna prof. M. Chwaliboga wiąże się ściśle z Łodzią i rozwojem Politechniki Łódzkiej oraz przemysłu włókienniczego. W roku 1947, będąc dyrektorem technicznym tworzącego się wówczas Centralnego Biura Technicznego Maszyn Włókienniczych, rozpoczął równocześnie pracę w Politechnice Łódzkiej jako kierownik Katedry Podstaw Konstrukcji Mechanicznych na Wydziale Elektrycznym, prowadząc również wykłady na Wydziale Mechanicznym. Od roku 1955 był związany z Wydziałem Włókienniczym, gdzie objął kierownictwo Katedry Części Maszyn Włókienniczych, które piastował do 1970 roku. W latach 1970-1972 do chwili przejścia na emeryturę w 1972 roku był wicedyrektorem Instytutu Maszyn i Urządzeń Włókienniczych. W latach 1954-1960 był prodziekanem Wydziału Włókienniczego. Jego specjalnością naukową była mechanika. Posiadał bogaty dorobek naukowy, w tym wiele opracowań o charakterze monograficznym w zakresie maszyn i mechanizmów włókienniczych. Był autorem lub współautorem 11 książek, 14 artykułów i wielu prac konstrukcyjnych i projektowych. Był twórcą łódzkiej szkoły niezawodności maszyn włókienniczych. Wypromował 6 doktorów. Laureat Nagrody Naukowej miasta Łodzi w 1971 roku. Odznaczony Krzyżem Oficerskim OOP i licznymi honorowymi odznakami. Zmarł w 1983 roku.

Marian Chwalibóg

autor tablicy – Janusz Osiński, budynek A 33

Wydział Biotechnologii i Nauk o Żywności

(dawniej – Wydział Chemii Spożywczej)

1. **Stanisław Zagrodzki**
autor tablicy – Antoni Biłas,
data odsłonięcia – 01.10.1986 r.,
budynek A 2
2. **Edward Galas**
autor tablicy – Piotr
Krzyżanowski,
data odsłonięcia – 06.2003 r.,
budynek A 2
3. **Józef Góra**
autor tablicy – Piotr
Krzyżanowski,
data odsłonięcia – 2003 r.,
budynek A 2
4. **Jadwiga Jakubowska**
autor tablicy – Piotr
Krzyżanowski,
data odsłonięcia – 27.05.2008 r.,
budynek A 2

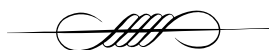
Budynek A 2
ul. Stefanowskiego 4/10

Stanisław Zagrodzki

prof. dr inż.

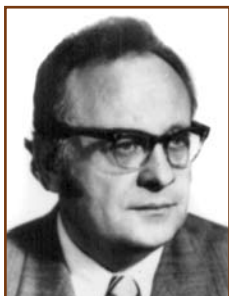
Urodził się w 1906 roku w Żydówku. Ukończył Wydział Chemiczny Politechniki Warszawskiej w 1928 roku. Od 1928 do 1939 roku pracował w Cukrowni Chełmża. W 1950 roku organizował Wydział Chemii Spożywczej i został jego pierwszym dziekanem. Funkcję tę pełnił w latach 1950-1952 i 1958-1960. Stopień doktora uzyskał w 1949 roku, tytuł profesora nadzwyczajnego w 1955 roku, a profesora zwyczajnego w 1962 roku. Jego zainteresowania naukowe obejmowały nie tylko cukrownictwo, lecz także inne technologie spożywcze. Wypromował 21 doktorów. Był autorem i współautorem 220 publikacji naukowych, 40 patentów i 50 artykułów naukowych, technicznych i popularyzatorskich. Dorobek swych badań i doświadczeń w zakresie techniki cieplnej podsumował w unikalnej książce nt. gospodarki cieplnej cukrowni, wiążącej sprawy technologii z problemami energetyki cukrowniczej. Książka ta ukazała się w USA po angielsku rok wcześniej od wydania polskiego. Od powstania Katedry Cukrownictwa i Technologii Środków Spożywczych (zmienionej następnie w Instytut Chemicznej Technologii Żywności) był jej dyrektorem do chwili przejścia na emeryturę w 1976 roku. Był stałym członkiem rady naukowej Międzynarodowej Komisji Techniki Cukrowniczej CITS, współzałożycielem, wiceprzewodniczącym i członkiem honorowym Komitetu Technologii i Chemii Żywności PAN, wieloletnim przewodniczącym Rady Naukowej do Spraw Techniki i Ekonomiki przy Ministrze Przemysłu Spożywczego i Skupu, przewodniczącym rady naukowej Instytutu Przemysłu Cukrowniczego. Wśród licznych odznaczeń należy wymienić Order Sztandaru Pracy II klasy, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski. Został laureatem Nagrody Państwowej III stopnia za wprowadzenie nowych metod otrzymywania ubocznych produktów z melasy, a w szczególności potażu i drożdży pastewnych. W 1975 roku otrzymał Nagrodę Naukową Miasta Łodzi. Po przejściu na emeryturę nadal uczestniczył aktywnie w życiu naukowym Uczelni do ostatnich chwil życia. Zmarł w Warszawie w 1980 roku.

Stanisław Zagrodzki

autor tablicy – Antoni Biłas, data odsłonięcia – 01.10.1986 r., budynek A 2

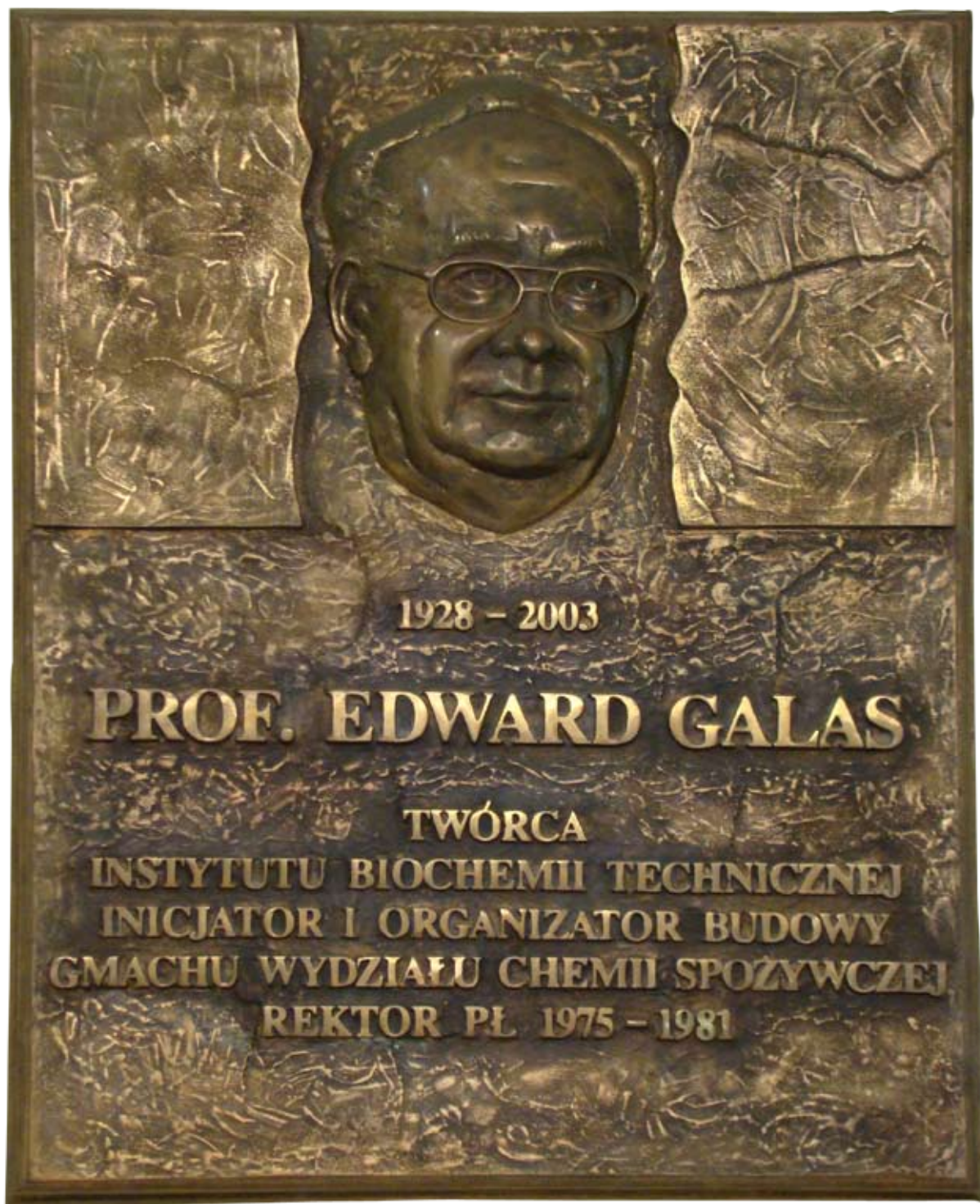

Edward Galas

prof. dr hab. inż.

Urodził się w 1928 roku w Lubieni, województwo kieleckie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Chemii Spożywczej w 1956 roku, uzyskując dyplom magistra inżyniera chemii. Pracę w Politechnice Łódzkiej rozpoczął w 1953 roku w Katedrze Technologii Fermentacji. W 1956-1960 odbył studia doktoranckie w Katedrze Biochemii Moskiewskiego Instytutu Technologii Żywności. Następnie podjął pracę w Politechnice Łódzkiej w Katedrze Mikrobiologii Technicznej. Zorganizował Pracownię Biochemii, uruchomił pracownię dydaktyczną z biochemii. W 1968 roku została powołana Katedra Biochemii, którą kierował od początku, a po powstaniu Instytutu Biochemii, został powołany na stanowisko dyrektora i funkcję tę pełnił do 1998 roku. Stopień kandydata nauk nadała mu Rada Naukowa w Moskiewskim Instytucie Technologii Żywności. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk chemicznych uzyskał na Wydziale Chemii Spożywczej Politechniki Łódzkiej w 1966 roku. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1975 roku, a profesora zwyczajnego w 1986 roku. Doktor honoris causa Uniwersytetu Strathclyde w Glasgow (1978) oraz Politechniki Łódzkiej (2000). Był dziekanem Wydziału Chemii Spożywczej w latach 1970-1972, prorektorem i 1. zastępcą rektora w latach 1972-1975, rektorem Politechniki Łódzkiej w 1975-1981. Był członkiem licznych towarzystw naukowych. Wypromował 25 doktorów. Jego działalność naukowo-badawcza dotyczyła skriningu drobnoustrojów przemysłowych, biosyntezy enzymów mikrobiologicznych, badania właściwości katalitycznych i ich aplikacji, w szczególności odnosi się to do amylaz, celulaz, proteinaz, hemicelulaz, lipaz, glikozydaz, izomerase, oksydaz i innych. Zajmował się również biosyntezą polisacharydów drobnoustrojowych, np. celulozy drobnoustrojowej, pululanu, dekstranu itp., a także biokonwersją i biotransformacją. Ukształtował szkołę naukową biotechnologii enzymów. Autor lub współautor 200 oryginalnych publikacji i 350 komunikatów prezentowanych na konferencjach naukowych. Laureat Nagrody Naukowej Miasta Łodzi (1979). Zmarł w 2003 roku.

Edward Galas

autor tablicy – Piotr Krzyżanowski, data odsłonięcia – 06.2003 r., budynek A 2

Józef Góra

prof. dr inż.

Urodził się w 1934 roku w Węgleszynie koło Kielc. W latach 1953-1958 studiował na Wydziale Chemii Spożywczej. Po ukończeniu studiów inżynierskich w roku 1956 rozpoczął pracę jako asystent w Zakładzie Technologii Ziół i Aromatów na macierzystym wydziale. W latach 1962-1964 przebywał na stażu naukowym w Instytucie Chemiczno-Technologicznym im. D. Mendelejewa w Moskwie. W roku 1965 obronił rozprawę doktorską z zakresu chemii związków zapachowych, uzyskał stopień doktora i został zatrudniony w Katedrze Technologii Odżywek i Koncentratów Witaminowych. W grudniu 1969 roku awansował na stanowisko docenta. W roku 1988 uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1994 stanowisko profesora zwyczajnego. Od 1976 roku dyrektor Instytutu Podstaw Chemii Żywności. W latach 1973-1975 i 1987-1993 pełnił funkcję dziekana Wydziału Chemii Spożywczej i Biotechnologii. Przedmiotem jego badań naukowych była chemia i technologia naturalnych i syntetycznych produktów zapachowych oraz biologicznie aktywnych surowców kosmetycznych. Publikowany dorobek naukowy w tej dziedzinie obejmuje około 200 artykułów, współautorstwo monografii chemii i technologii związków zapachowych oraz ponad 100 patentów. Wyróżniony licznymi nagrodami i odznaczeniami. Zmarł w 2002 roku.

Józef Góra

autor tablicy – Piotr Krzyżanowski, data odsłonięcia – 2003 r., budynek A 2

Jadwiga Jakubowska
prof. dr inż.

Urodziła się w 1905 roku w Warszawie. Absolwentka SGGW, którą ukończyła w 1929 roku jako magister inżynier. Stopień doktora uzyskała w tej uczelni w 1951 roku. Od 1929 roku pracowała naukowo, początkowo w Instytucie Przemysłu Fermentacyjnego w Warszawie. W okresie okupacji działała w AK, a po ucieczce z obozu w Pruszkowie zatrzymała się w Osadzie Pałacowej w Skierniewiczach, w pracowni Czystych Kultur. Od 1947 do 1952 roku pracowała na Uniwersytecie Łódzkim, a następnie do 1975 roku w Politechnice Łódzkiej na Wydziale Chemii Spożywczej, gdzie zorganizowała Katedrę Mikrobiologii Technicznej. Tutaj została zastępcą profesora w 1954 roku, w rok później uzyskała tytuł profesora nadzwyczajnego. Jest autorką lub współautorką ponad 200 rozpraw i artykułów naukowych, 45 opracowań przeglądowych, 2 książek, 2 skryptów. Prezentowała ponad 130 referatów na kongresach i zjazdach naukowych. Treścią tych prac były badania nad fizjologią i metabolizmem drobnoustrojów przemysłowych, modelowanie wzrostu, produkcyjności, przygotowanie podstaw teoretycznych wielu procesów przemysłowych. Wykryła i opisała nowy gatunek bakterii mlekowych. Uznanie i wyróżnienie zdobyły badania nad fermentacją itakonomą i itawinową wykonane dla Departamentu Rolnictwa USA. Ważne były badania mikroflory różnych procesów fermentacyjnych, ich korekta, zmiany w technologii, wdrożenia. Zorganizowała w PŁ Kolekcję Szczepów Przemysłowych, rejestrowaną od 1972 roku w skali międzynarodowej jako Kolekcja LOCK 105. Wypromowała 20 doktorów. Działała w Towarzystwie Mikrobiologów, Towarzystwie im. M. Kopernika, ŁTN. Była honorowym członkiem Komitetu Mikrobiologii oraz Komitetu Technologii i Żywności PAN. Wydział V PAN odznaczył ją medalem im. M. Oczapowskiego. Prezentowała kraj w Międzynarodowej Komisji Drożdżowej. W 1990 roku uzyskała tytuł doktora honoris causa Politechniki Łódzkiej. Posiadała Krzyż Walcznych za walkę z okupantem, odznaczona została Krzyżem Komandorskim OOP, jak również wieloma innymi odznaczeniami. Zmarła w 2001 roku.

Jadwiga Jakubowska

autor tablicy – Piotr Krzyżanowski, data odsłonięcia – 27.05.2008 r., budynek A 2

Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska

(dawniej – Wydział Budownictwa Lądowego)

1. Janusz Medwadowski

autor tablicy – Antoni Biłas,
data odsłonięcia – 11.05.1989 r.,
budynek B 7

2. Władysław Kuczyński

autor tablicy – Andrzej Jocz,
data odsłonięcia – 09.06.2006 r.,
budynek B 7

3. Bolesław Rossiński

autor tablicy – Andrzej Jocz,
data odsłonięcia – 09.06.2006 r.,
budynek B 7

4. Jerzy Sułocki

autor tablicy – Andrzej Jocz,
data odsłonięcia – 09.06.2006 r.,
budynek B 7

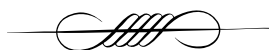
Budynek B 7
al. Politechniki 6

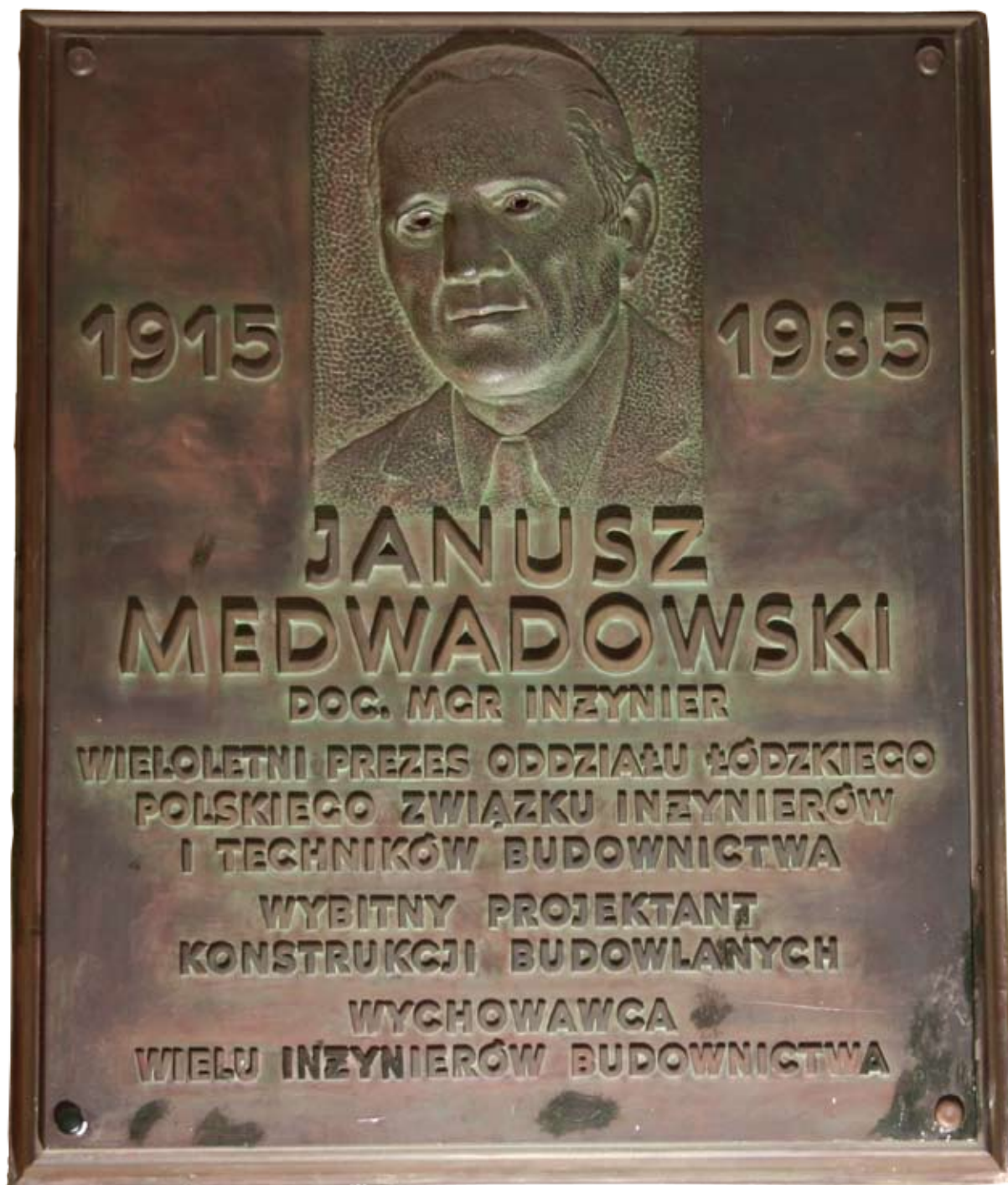

Janusz Medwadowski

doc. mgr inż.

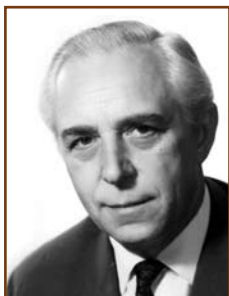
Urodził się w 1915 roku w Nieświeżu. W 1939 roku uzyskał absolutorium, natomiast dyplom magistra inżyniera budownictwa lądowego otrzymał w 1945 roku w Politechnice Warszawskiej na Wydziale Inżynierii. W latach okupacji pracował na stanowisku kierownika budowy i remontów w prywatnej firmie w Warszawie, działał w AK. Po wojnie przeniósł się do Łodzi, gdzie pracował w licznych przedsiębiorstwach. Podjął również pracę w Politechnice Łódzkiej i Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych. Od roku 1957 do przejścia na emeryturę w 1979 roku pracował na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Łódzkiej. Kierował Katedrą Budownictwa Stalowego, a po zmianie struktury organizacyjnej wydziału przez wiele lat sprawował funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Inżynierii Budowlanej. Owocem działalności naukowej docenta Janusza Medwadowskiego są liczne publikacje, artykuły i skrypty z dziedziny konstrukcji metalowych. Zmarł w 1985 roku.

Janusz Medwadowski

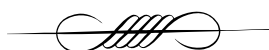
autor tablicy – Antoni Biłas, data odsłonięcia – 11.05.1989 r., budynek B 7

Władysław Kuczyński

prof. dr inż.

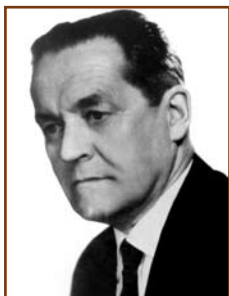
Urodził się w Berdiańsku nad morzem Azowskim w 1915 roku. W roku 1934 rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Politechniki Warszawskiej. Studia ukończył podczas okupacji w ramach tajnego nauczania w roku 1945. Po zamieszkaniu w roku 1947 w Łodzi rozpoczął pracę w Politechnice Łódzkiej. Równocześnie prowadził oddział łódzki przedsiębiorstwa budowlanego Martens i Daab, co umożliwiło mu realizowanie poważnych projektów i robót konstrukcyjnych, dając możliwość weryfikowania wiedzy teoretycznej w zastosowaniu do konstrukcji głównie żelbetowych. W ramach Katedry Wytrzymałości Materiałów zorganizował Zakład Techniki Budowlanej. Była to jedyna placówka badawczo-kontrolna budownictwa na terenie Łodzi, która pozwoliła rozwijać nie tylko badania usługowe, ale przede wszystkim szersze badania naukowo-badawcze. Po obronie pracy doktorskiej na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej, w roku akademickim 1955-1956 jako zastępcy profesora, a następnie docentowi, Senat Politechniki Łódzkiej powierzył mu zorganizowanie w Politechnice Łódzkiej Wydziału Budownictwa Lądowego. Był dziekanem tego wydziału początkowo jako organizator, następnie z wyboru w latach 1956-1959, 1961-1963, 1965-1968. Będąc jedynym inżynierem budownictwa lądowego w Politechnice Łódzkiej, czynił starania o przyjazd do Łodzi docentów i profesorów z różnych ośrodków naukowych, co zostało uwieńczone powodzeniem dzięki autorytetowi, jakim się cieszył w innych ośrodkach politechnicznych. Ze względów osobistych przeniósł się w roku 1968 do Politechniki Warszawskiej. Zainteresowania profesora W. Kuczyńskiego: mechanika konstrukcji żelbetonowych w ujęciu teoretycznym i badaniach eksperymentalnych, technologia i fizyka betonów konstrukcyjnych oraz betonów specjalnych, jakie pod jego kierownictwem zastosowano przy budowie szybów kopalnianych w Lubiniu. Autor ponad 130 prac naukowych, rozpraw i artykułów w tym siedmiu książek i skryptów. W latach 1971-1976 wyjechał na zaproszenie Uniwersytetu w Louvain jako profesor zwyczajny do Kinszasy na Uniwersytet „Lovanium”. W 1967 roku otrzymał Nagrodę Naukową Miasta Łodzi. W roku 1990 Politechnika Łódzka nadała mu tytuł doktora honoris causa. Posiadał liczne odznaczenia. Zmarł w 2003 roku.

Władysław Kuczyński

autor tablicy – Andrzej Jocz, data odsłonięcia – 09.06.2006 r., budynek B 7

Bolesław Rossiński

prof. dr inż.

Urodził się w 1903 roku w Petersburgu, do Polski przybył w 1920 roku. W 1932 roku uzyskał dyplom inżyniera dróg i mostów w Politechnice Warszawskiej. Do wybuchu II wojny światowej prowadził przedsiębiorstwo robót inżynierskich na Wybrzeżu (fortyfikacje na Helu). W czasie wojny, po kampanii wrześniowej, którą odbył w stopniu podporucznika rezerwy w 7 pułku piechoty w Chełmie Lubelskim, poza pracą inżynierską działał w podziemiu w szeregach Wołyńskiej Dyw. AK. Za tę działalność, z wyrokiem śmierci, zamienionym na więzienie, doznał represji władz komunistycznych w latach 1944-1946. Pracę zawodową wznowił w Szczecinie przy odbudowie portu oraz pracę naukowo-dydaktyczną w Wyższej Szkole Inżynierskiej. Od 1949 roku był kierownikiem katedry, a także piastował funkcję dziekana Wydziału Inżynierii. W 1956 roku został docentem. W roku 1956 zorganizował Katedrę Mechaniki Gruntów i Fundamentowania Politechniki Łódzkiej. W 1964 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Był prodziekanem (1959-1961) i dziekanem (1963-1965) Wydziału Budownictwa Lądowego. W związku z reorganizacją struktury Wydziału w roku 1970 został dyrektorem Instytutu Inżynierii Komunalnej. W 1973 roku odszedł na emeryturę. Działalność publikatorska obejmuje: 4 podręczniki, 4 skrypty, kilkadziesiąt artykułów i referatów. W roku 1993 został nadany mu doktorat honoris causa PŁ. Uhonorowany licznymi odznaczeniami. Zmarł w 1995 roku.

Bolesław Rossiński

autor tablicy – Andrzej Jocz, data odsłonięcia – 09.06.2006 r., budynek B 7

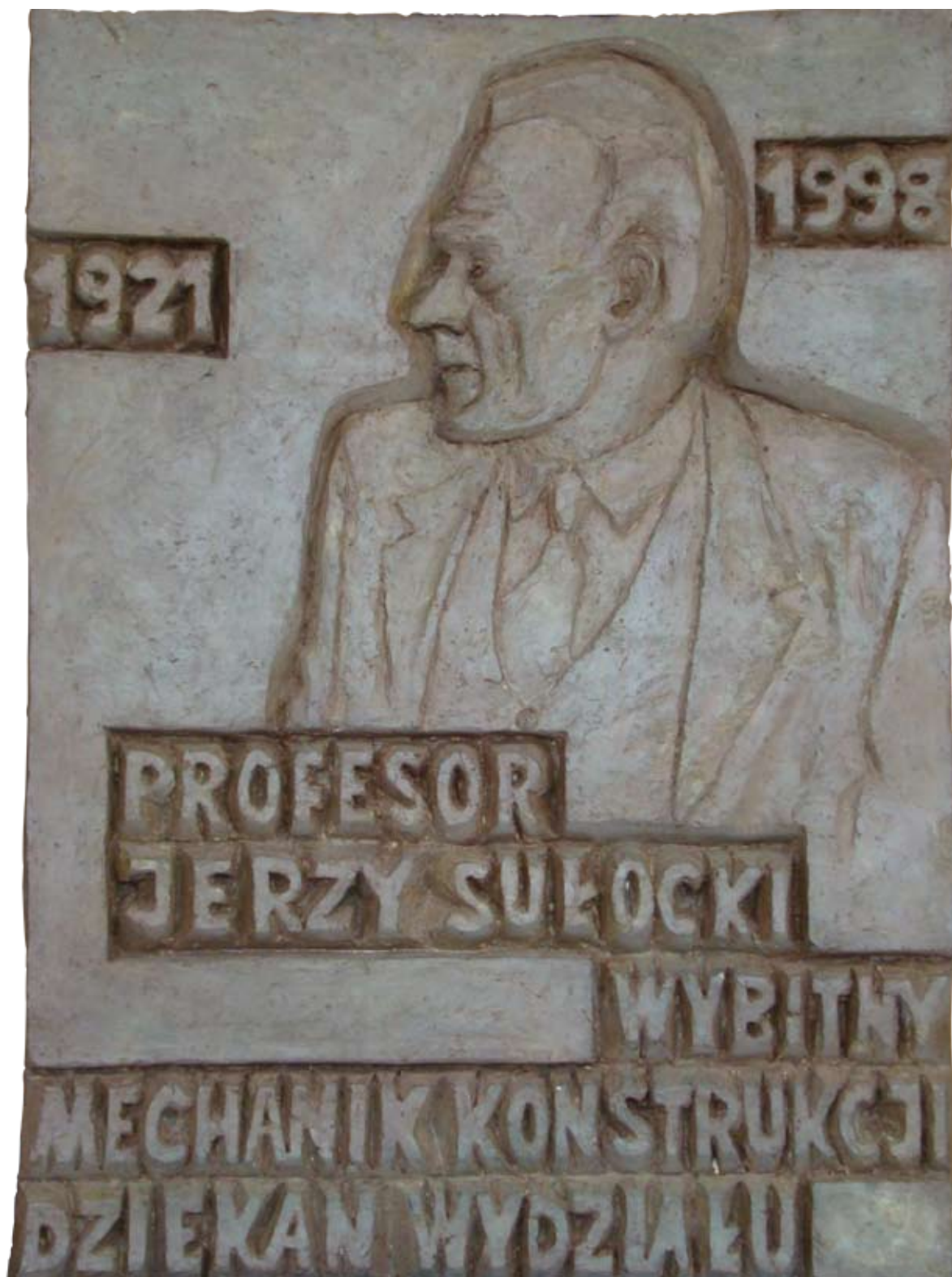

Jerzy Sułocki

prof. dr hab. inż.

Urodził się w Łodzi w 1921 roku. Brał udział w kampanii wrześniowej, działał w konspiracji w Armii Krajowej w Okręgu Kielecko-Radomskim. Po wyzwoleniu uzyskał dyplom magistra inżyniera budownictwa lądowego o specjalności mostowej na Wydziale Inżynierii Budowlanej Politechniki Gdańskiej. Pracę dydaktyczną podjął już w czasie studiów. Od 1954 pracował na stanowisku zastępcy profesora w Politechnice Szczecińskiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1960 na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Gdańskiej, a stopień doktora habilitowanego na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej w 1964 roku. W Politechnice Łódzkiej rozpoczął pracę w 1966 roku na stanowisku kierownika Katedry Mechaniki Budowli na Wydziale Budownictwa Lądowego. Jego działalność naukowa dotyczyła mechaniki stosowanej do konstrukcji inżynierskich, a w szczególności statyki i dynamiki układów płaskich i przestrzennych z uwzględnieniem podatnego podłoża. Zajmował się głównie takimi obiektami jak duże rurociągi, fundamenty pod maszyny, obiekty inżynierskie i budynki. Opublikował 3 monografie, 10 rozpraw inżynierskich, 12 artykułów, 4 skrypty i materiały seminaryjne oraz 22 referaty. Jako inżynier budowlany wykonał 152 projekty i ekspertyzy budowlane. Pełnił funkcję dziekana Wydziału Budownictwa i Architektury Politechniki Łódzkiej w latach 1979-1984, a prodziekana ds. nauki w latach 1968-1971. Aktywnie uczestniczył w pracach Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej oraz Łódzkiego Towarzystwa Naukowego. Posiadał liczne odznaczenia, między innymi Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski. Przeszedł na emeryturę w 1991 roku. Zmarł w roku 1998.

Jerzy Sułocki

autor tablicy – Andrzej Jocz, data odsłonięcia – 09.06.2006 r., budynek B 7

Wydział Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska

1. Mieczysław Serwiński

autor tablicy – Kazimierz
Karpiński,
data odsłonięcia – 06.02.2002 r.,
budynek B 10

2. Henryk Błasiński

autor tablicy – Piotr
Krzyżanowski,
data odsłonięcia – 20.02.2007 r.,
budynek B 10

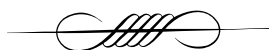
Budynek B 10
ul. Wólczańska 215

Mieczysław Serwiński

prof. dr inż.

Urodził się w 1918 roku w Zakrzewie w woj. płockim. W 1945 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera chemika na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej. W roku 1945 rozpoczął pracę w Politechnice Łódzkiej w Katedrze Chemii Fizycznej. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1950 roku, tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego w 1961 roku, a profesora zwyczajnego w roku 1968. Doktor honoris causa University of Strathclyde w Glasgow (1977) oraz Politechniki Łódzkiej (1995). Praca naukowa i dydaktyczna profesora skupiła się na dziedzinie inżynierii chemicznej i procesowej, a w szczególności teorii i technice procesów dyfuzyjnych. Autor podręcznika akademickiego nt. zasad inżynierii chemicznej i procesowej oraz autor i współautor 17 skryptów, 82 artykułów naukowych i 3 patentów. Był promotorem 22 prac doktorskich. W latach 1946-1951 kierował Katedrą Maszynoznawstwa Ogólnego i Chemicznego na Wydziale Chemicznym, a w latach 1950-1969 organizował i kierował Katedrą Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemii Spożywczej. W latach 1952-1956 oraz 1960-1962 był dziekanem Wydziału Chemii Spożywczej, w okresie 1962-1968 prorektorem ds. nauczania, w latach 1968-1975 rektorem PŁ i jednocześnie przewodniczącym Kolegium Rektorów Uczelni w Łodzi. W latach 1970-1986 był dyrektorem Instytutu Inżynierii Chemicznej - na prawach wydziału. Stworzył w Politechnice Łódzkiej ośrodek naukowo-dydaktyczny inżynierii chemicznej i procesowej i był jednym z pionierów tej nauki w Polsce. Przez 14 lat był posłem na Sejm, a przez 8 lat był przewodniczącym Rady Narodowej m. Łodzi. Odznaczony m.in. Orderem Sztandaru Pracy I i II klasy oraz Krzyżem Oficerskim OOP i innymi wysokimi odznaczeniami. W 1965 roku otrzymał Nagrodę Naukową Miasta Łodzi. Po przejściu na emeryturę zatrudniony był dalej w niepełnym wymiarze godzin. Zmarł w 1999 roku.

Mieczysław Serwiński

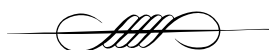
autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 06.02.2002 r., budynek B 10

Henryk Błasiński

prof. dr hab. inż.

Urodził się w 1915 roku w Oględowie na ziemi kieleckiej. Studiował chemię w Politechnice Warszawskiej oraz w Politechnice Łódzkiej, gdzie rozpoczął pracę w 1946 roku. Tutaj doktoryzował się (1959) i habilitował (1961) oraz otrzymał tytuły profesora nadzwyczajnego w 1968 roku i zwyczajnego w roku 1975. W latach 1956-1970 kierował Katedrą Aparatury Przemysłu Chemicznego na Wydziale Chemicznym. Na tym wydziale w okresie 1962-1969 był prodziekanem, a w latach 1967-1968 dziekanem. Był współtwórcą powołanego w roku 1970 Instytutu Inżynierii Chemicznej na prawach wydziału. Przez wiele lat aż do chwili przejścia na emeryturę był zastępcą dyrektora tego Instytutu, a w okresie 1970-1975 pełnił w nim funkcję dziekana. Dzięki dużej aktywności stworzył znaną w kraju i za granicą łódzką szkołę naukową w dziedzinie mieszania. Wypromował 19 doktorów. Był współautorem szeregu skryptów oraz wysoko ocenianego podręcznika akademickiego nt. aparatury przemysłu chemicznego. W latach 1973-1981 był radnym Rady Narodowej m. Łodzi, pełniąc w niej funkcje wiceprzewodniczącego i przewodniczącego komisji. W roku 1981 został uhonorowany nagrodą Miasta Łodzi za całokształt działalności naukowej. Został wyróżniony między innymi Krzyżem Oficerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł w 1995 roku.

Henryk Błasiński

autor tablicy – Piotr Krzyżanowski, data odsłonięcia – 20.02.2007 r., budynek B 10

Instytut Papiernictwa i Poligrafii

1. Henryk Karpiński

autor tablicy – Kazimierz

Karpiński,

data odsłonięcia – 15.12.2009 r.,

budynek B 17

2. Józef Łapiński

autor tablicy – Kazimierz

Karpiński,

data odsłonięcia – 15.12.2009 r.,

budynek B 17

3. Włodzimierz Surewicz

autor tablicy – Kazimierz

Karpiński,

data odsłonięcia – 15.12.2009 r.,

budynek B 17

4. Edward Szwarcsztajn

autor tablicy – Kazimierz

Karpiński,

data odsłonięcia – 15.12.2009 r.,

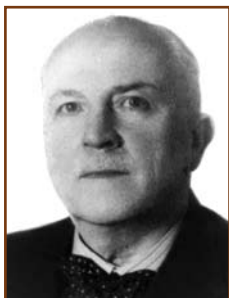
budynek B 17

Autor zdjęć tablic instytutu

Zbigniew Antoszewski

Budynek B 17

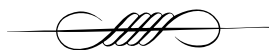
ul. Wólczańska 223

Henryk Karpiński

prof. mgr inż.

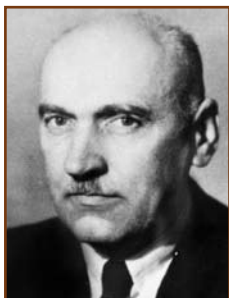
Urodził się w 1873 roku w Warszawie. W 1896 roku ukończył Wydział Chemiczny Politechniki Ryskiej. Od 1911 roku poświęcił się wyłącznie papiernictwu. Zajmował kierownicze stanowiska w różnych przedsiębiorstwach papierniczych. W latach 1945-1948 był dyrektorem Północnego Zjednoczenia Przemysłu Celulozowo-Papierniczego i doradcą technicznym Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego. Brał udział w pracy nad odbudową zniszczonego przemysłu. Działalność dydaktyczną rozpoczął w 1923 roku w Politechnice Warszawskiej, gdzie prowadził wykłady z technologii papieru. Pracę w Politechnice Łódzkiej podjął w 1946 roku. Wykładał papiernictwo na Wydziale Mechanicznym w nowo utworzonej Sekcji Maszyn i Urządzeń Celulozowo-Papierniczych. Był organizatorem i kierownikiem Katedry Papiernictwa powołanej w 1947 roku, funkcję tę pełnił do 1957 roku to jest do czasu połączenia jej z Katedrą Maszyn Papierniczych w wyniku czego powstała Katedra Papiernictwa i Maszyn Papierniczych. W 1958 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. Pracę naukową i dydaktyczną kontynuował aż do ostatnich lat życia. Zmarł w 1960 roku.

Henryk Karpiński

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 15.12.2009 r., budynek B 17

Józef Łapiński

prof. mgr inż.

Urodził się w 1904 roku we Włocławku. W 1929 roku ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Wrocławskiej. W latach 1928-1930 pracował w Laboratorium Maszyn tej uczelni. W 1947 roku rozpoczął pracę na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej, gdzie w 1949 roku został powołany na stanowisko zastępcy profesora i kierownika nowo utworzonej Katedry Maszyn Papierniczych, a w 1957 roku objął kierownictwo Katedry Papiernictwa i Maszyn Papierniczych. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1955 roku. Równocześnie pracował w przemyśle papierniczym: w latach 1948-1950 w Centralnym Zarządzie Przemysłu Papierniczego, a od 1951 roku aż do śmierci w Biurze Projektów Przemysłu Papierniczego jako naczelnny inżynier, a później główny specjalista. Autor dwóch książek, współautor skryptu, poradnika, atlasu maszyn papierniczych, ponadto autor lub współautor 30 publikacji. Zmarł w 1961 roku.

Józef Łapiński

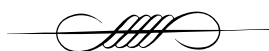
autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 15.12.2009 r., budynek B 17

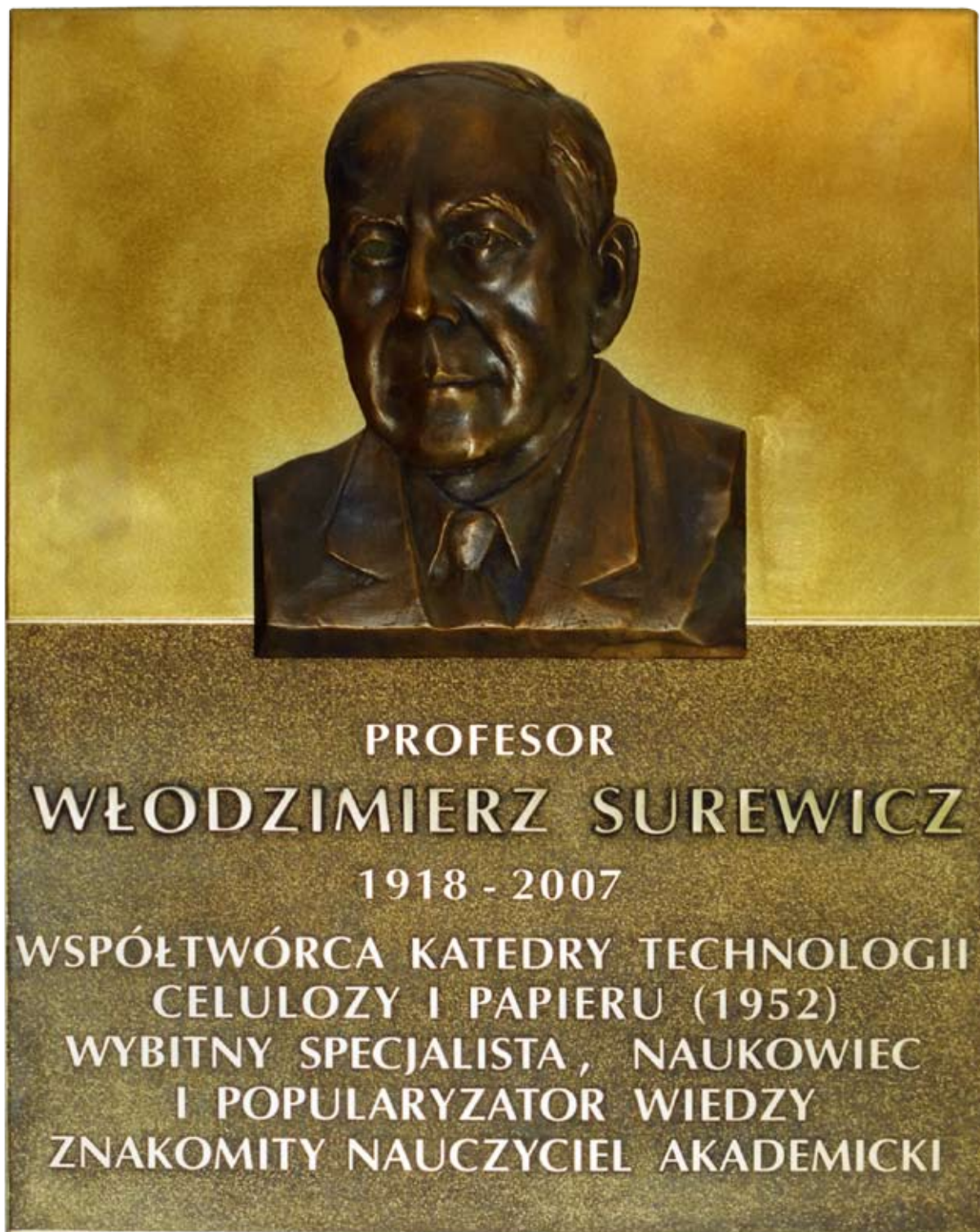

Włodzimierz Surewicz

prof. dr inż.

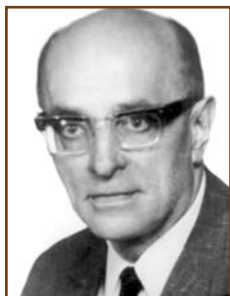
Urodził się w 1918 roku w Warszawie. Studia w zakresie chemii rozpoczął w Uniwersytecie im. Stefana Batorego w Wilnie. Przerwał je w wyniku wybuchu II wojny światowej. Brał czynny udział w Ruchu Oporu. Jako żołnierz Armii Krajowej uczestniczył w Powstaniu Warszawskim w zgrupowaniu „Chrobry II”. W 1947 roku ukończył studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Łódzkiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera. W 1951 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W latach 1946-1953 pracował w Instytucie Celulozowo-Papierniczym w Łodzi. Jego specjalizacja to technologia celulozy i papieru oraz chemia drewna. Współpracował blisko z przemysłem, uczestniczył w uruchomieniu i rozwinięciu produkcji w zakładach celulozowych w Jeleniej Górze, Niedomicach, Kostrzynie, Ostrołęce i Kwidzynie. Od 1954 roku pracował w Politechnice Łódzkiej, w Katedrze Technologii Celulozy i Papieru, która w 1970 roku została włączona do Instytutu Papiernictwa i Maszyn Papierniczych. Od 1975 roku był profesorem zwyczajnym. Posiadał w swoim dorobku 18 wydawnictw książkowych, skryptowych i monograficznych, przeszło 260 opublikowanych artykułów, 10 patentów oraz przeszło 100 referatów. Wypromował 10 doktorów. W latach 1970-1975 był zastępcą dyrektora Instytutu Papiernictwa i Maszyn Papierniczych, w latach 1981-1984 dziekanem Wydziału Chemicznego PŁ. Był członkiem honorowym Komitetu Technologii Drewna PAN i Stowarzyszenia Papierników Polskich. Posiadał liczne odznaczenia i wyróżnienia honorowe, w tym Medal Komisji Edukacji Narodowej. Za działalność niepodległościową został odznaczony m.in. Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Medalem Armii Krajowej i Odznaką Weterana Walk o Niepodległość. Po przejściu na emeryturę w 1988 roku pracował nadal w Politechnice Łódzkiej w niepełnym wymiarze godzin. Zmarł w 2007 roku.

Włodzimierz Surewicz

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 15.12.2009 r., budynek B 17

Edward Szwarcsztajn

prof. mgr inż.

Urodził się w 1909 roku w Warszawie. W 1933 roku ukończył Wydział Chemiczny Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom inżyniera chemii. Po studiach wyjechał do Austrii w celu zapoznania się z nowoczesnym papiernictwem. W okresie wojny podjął pracę w fabryce papieru w Nowej Wilejce. W 1941 roku został aresztowany, a następnie zesłany wraz z rodziną na Syberię. Repatriowany do Polski w 1946 roku. W 1952 roku przeszedł do pracy z administracji przemysłu do Politechniki Łódzkiej, gdzie na Wydziale Chemicznym zorganizował Katedrę Technologii Celulozy i Papieru. Został jej kierownikiem, a od 1970 roku dyrektorem Instytutu Papiernictwa i Maszyn Papierniczych. Dzięki jego inicjatywie i staraniom został zbudowany Pawilon Papiernictwa w Politechnice Łódzkiej. Pełnił funkcję prodziekana Wydziału Chemicznego oraz prorektora PŁ do spraw współpracy z przemysłem (1965-1969). Twórca szkoły papiernictwa, stworzył w PŁ jedyny ośrodek akademicki w tej dziedzinie. Był autorem podstawowych dzieł z technologii papiernictwa – opublikował ponad 100 prac, w tym 5 monografii. Najważniejsze zainteresowania naukowe: chemizacja procesów papierniczych, mechanizm mielenia mas celulozowych, związki między strukturą papieru a właściwościami optycznymi i hydrofilowymi, wykorzystanie w papiernictwie odpadowych surowców włóknistych. Był członkiem Komitetu Technologii PAN, Łódzkiego Towarzystwa Naukowego, stowarzyszeń papierniczych w USA, Francji, Wielkiej Brytanii na Węgrzech, a także komitetów redakcyjnych kilku międzynarodowych czasopism. Otrzymał odznaczenia państwowe, w tym Order Sztandaru Pracy II Klasy. Laureat Nagrody Naukowej m. Łodzi (1977). Zmarł w 1994 roku.

Edward Szwarcsztajn

autor tablicy – Kazimierz Karpiński, data odsłonięcia – 15.12.2009 r., budynek B 17

Centrum Diagnostyki i Terapii Laserowej

1. Leszek Wolf

autor tablicy – Lesław
Miśkiewicz,

data odsłonięcia – 29.11.2003 r.,
budynek B 12

Budynek B 12
ul. Wólczańska 215

Leszek E. Wolf

dr n. fizycznych

Dr n. fizycznych Leszek Edward Wolf urodził się 19 sierpnia 1941 r. w Łodzi. Ukończył XXV Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Żeromskiego w Łodzi w 1959 r. W tym samym roku podjął studia na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie w roku 1966 otrzymał dyplom magistra fizyki.

Pracę w Politechnice Łódzkiej rozpoczął 1 września 1967 r. początkowo jako asystent a następnie starszy asystent w Katedrze Fizyki Wydziału Chemicznego, w której pod kierunkiem Prof. dr Mariana Kryszewskiego zajmował się badaniami przewodnictwa cieplnego polimerów.

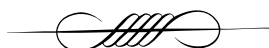
Od 1 września 1970 r., w wyniku reorganizacji Uczelni, podjął pracę w zespole naukowym Elektroniki Kwantowej i Optyki Nieliniowej Instytutu Fizyki PŁ. Na stanowisko adiunkta został powołany 1 czerwca 1977 r. po obronie pracy doktorskiej na temat: „Badanie zjawiska autokolimacji wiązki światła laserów impulsowych”, wykonanej pod kierunkiem doc. dr Antoniego Drobnika i przedstawionej Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Łódzkiego.

Dr Leszek Wolf był znakomitym wykładowcą fizyki, fizyki laserów i fizyki medycznej. W badaniach naukowych zajmował się fizyką zjawisk związanych z oddziaływaniem promieniowania laserowego z tkanką żywą. Jego dorobek naukowy w tej dziedzinie obejmuje autorstwo i współautorstwo kilkudziesięciu oryginalnych prac opublikowanych w czasopismach o zasięgu międzynarodowym. Na podkreślenie zasługuje również Jego szeroka działalność naukowo-techniczna, której efektem było m.in. opracowanie technologii wykonywania elementów optycznych oraz nanoszenia cienkich warstw, skonstruowanie przyrządu do mieszania gazów o określonych stosunkach objętościowych przeznaczonego do badań naukowych w biologii i medycynie, opracowanie modelu dopplerowskiego światłowodowego, nieinwazyjnego miernika przepływu krwi, a także rozwinięcie badań nad możliwością zastosowania metod optyki do wykrywania błędów w płaskich splotach tkanin włókienniczych i zbudowanie laserowej przegłódkarki włókienniczej.

Wrodzone zdolności organizacyjne i solidność w wykonywaniu powierzonych zadań sprawiły, że dr L. Wolf był powoływany na liczne odpowiedzialne stanowiska, z których szczególne miejsce w Jego życiu, zajmowały obowiązki Dyrektora Centrum Diagnostyki i Terapii Laserowej PŁ, które pełnił od lipca 1994 roku.

Bardzo sumienna, twórcza, wykonywana z wielką pasją praca dra L. Wolfa została uhonorowana 40 nagrodami J.M.Rektora PŁ oraz kilkoma wyróżnieniami m.in. dwukrotnie „Honorową Odznaką Miasta Łodzi”.

Dr Leszek E. Wolf zmarł 28 listopada 1998 roku.

Leszek Wolf

autor tablicy – Lesław Miśkiewicz, data odsłonięcia – 29.11.2003 r., budynek B 12

Indeks tablic

A

Achmatowicz Osman 49

B

Błasiński Henryk 95
Boryniec Atanazy 63
Bratkowski Władysław 57

C

Chrzczonowicz Stanisław 51
Chwalibóg Marian 69

D

Dorabalska Alicja 45
Dzierzbicki Stanisław 29

G

Galas Edward 75
Góra Józef 77
Gundlach Władysław 15

I

Iwaskiewicz Witold 23

J

Jakubowska Jadwiga 79

Jaworski Czesław 35
Jezierski Eugeniusz 25
Józefowicz Edward 47

K

Karpiński Henryk 99
Konorski Bolesław 21
Koter Tadeusz 31
Kuczyński Władysław 85

L

Leyko Jerzy 13

Ł

Łapiński Józef 101

M

Medwadowski Janusz 83
Meissner Józef 65

P

Pełczewski Władysław 39
Piotrowski Zbigniew 41
Prindisz Paweł 61
Przanowski Karol 33

R

Rossiński Bolesław 87
Roszkowski Mirosław 17

S

Serwiński Mieczysław 93
Sochor Bronisław 37
Sołtan Andrzej 27
Stefanowski Bohdan 9
Sułocki Jerzy 89
Surewicz Włodzimierz 103
Szwarcztajn Edward 105

T

Turska Eligia 67

W

Werner Jan 11
Wojtkiewicz Wincenty 53
Wolf Leszek 109

Z

Zagrodzki Stanisław 73

Ż

Żyliński Tadeusz 59

Autorzy tablic

Biłas Antoni 11, 47, 61, 73, 83

Fałdyga-Solska Krystyna 9
(pomnik)

Fijarczyk Mieczysław 63

Jocz Andrzej 85, 87, 89

Karpiński Kazimierz 23, 25, 27,
29, 31, 33, 35, 37, 39, 49, 51, 53,
65, 93, 99, 101, 103, 105

Krzyżanowski Piotr 75, 77, 79, 95

Miśkiewicz Lesław 109

Osiński Janusz 41, 67, 69

Rolicz Marta 15

Wiśniewski Andrzej 17 (obraz)

Antoszewski Zbigniew – autor
zdjęć 99, 101, 103, 105

Autorzy tablic

Biłas Antoni 11, 47, 61, 73, 83

Pałdyga-Solska Krystyna 9
(pomnik)

Fijarczyk Mieczysław 63

Jocz Andrzej 85, 87, 89

Karpiński Kazimierz 23, 25, 27,
29, 31, 33, 35, 37, 39, 49, 51, 53,
65, 93, 99, 101, 103, 105

Krzyżanowski Piotr 75, 77, 79, 95

Miśkiewicz Lesław 109

Osiński Janusz 41, 67, 69

Rolicz Marta 15

Wiśniewski Andrzej 17 (obraz)

Antoszewski Zbigniew – autor
zdjęć 99, 101, 103, 105